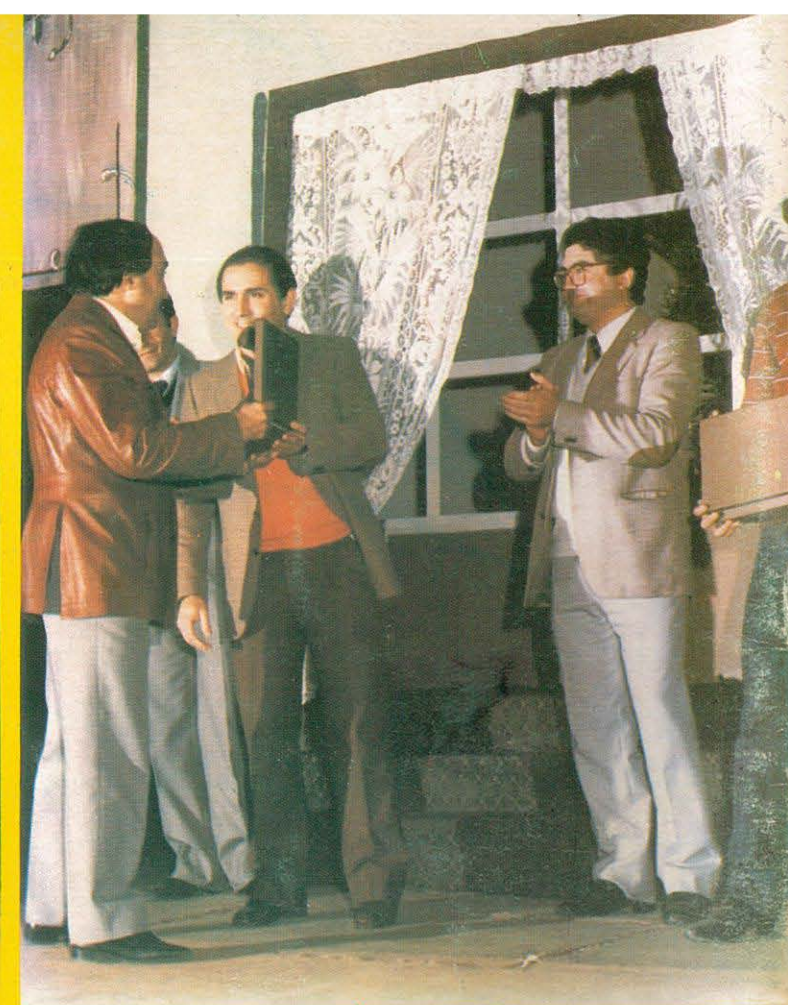
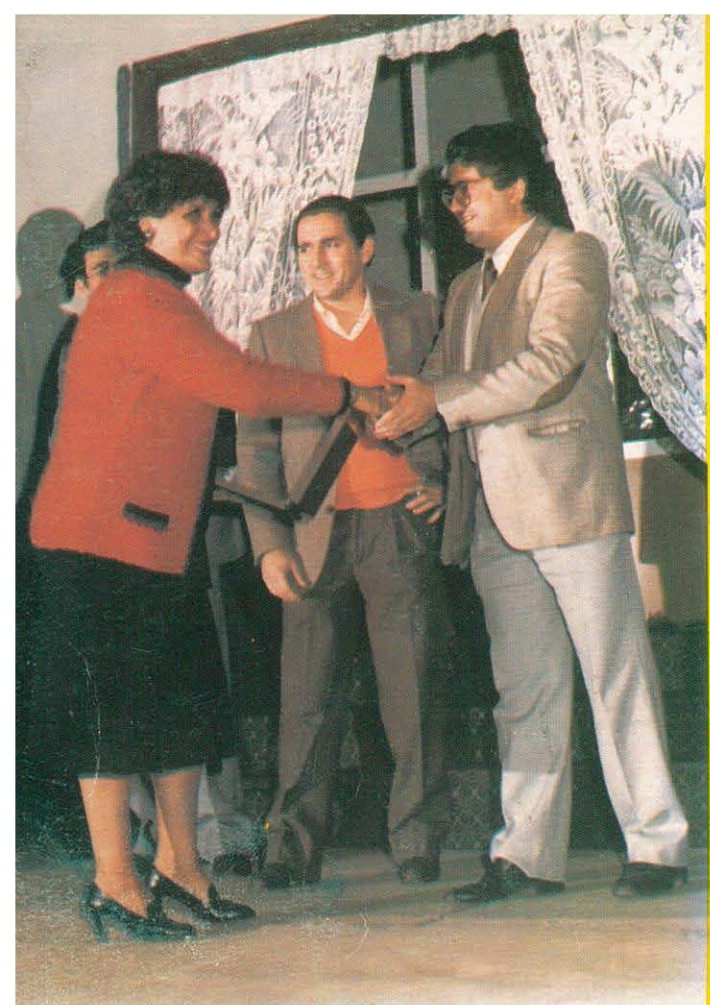
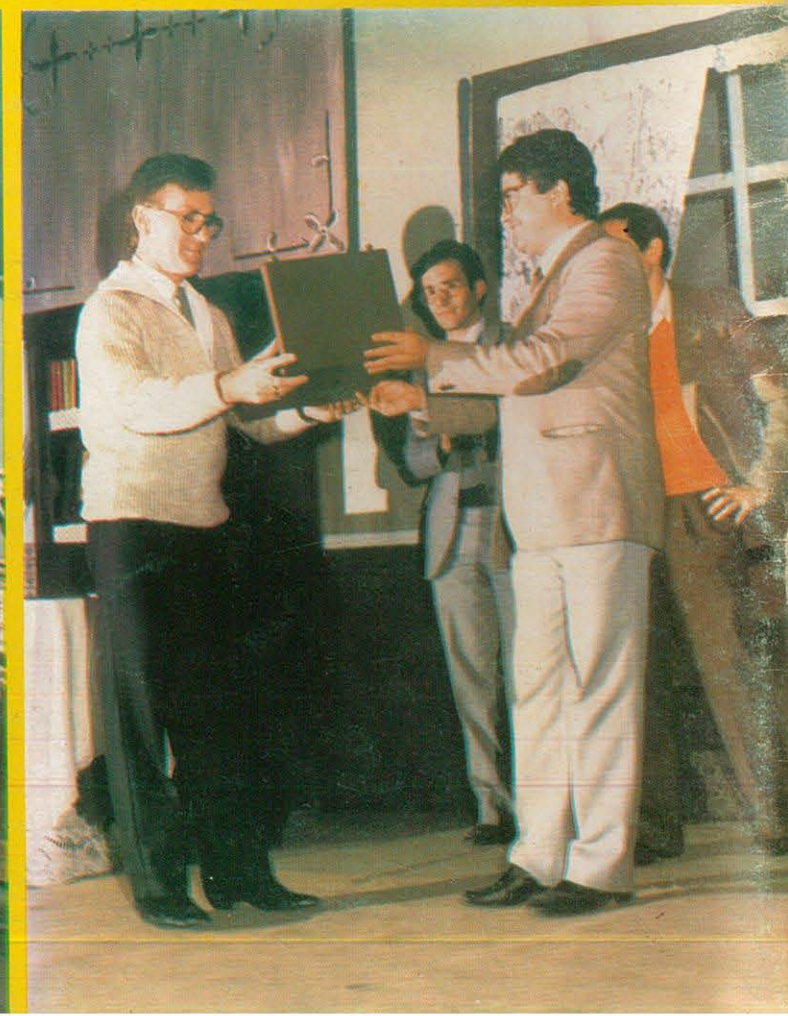

Cloenda de les primers Jornades de Teatre d'Aficionats

Primeres Jornades de Teatre d'Aficionats

STUC

ESTUDI D'ARQUITECTURA I TOPOGRAFIA

TINA FERRE I SORLI (Arquitecte tècnic)

CARLES CASTELL I ESTELLER (Arquitecte tècnic)

JOAN CASTELL I COLELL (I. T. Topògraf)

Aixecaments topogràfics

Delimitacions de terrenys

Desnivells

Replantejaments

Cubicacions, etc.

Direcció d'obra

Obres de nova planta

" d'ampliació i reforma

Construccions agrícoles i magatzems

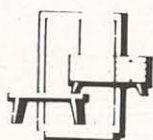
Mesures

Pressupostos

Decoració, etc.

C/. SANT NICOLAU, 2
Tel. 73 02 76
ALCANAR

C/. SANT ANTONI, 20
Tel. 72 01 91
ULLDECONA

Muebles ARNAU

Servicio de montaje gratuito
a toda Cataluña
y Región Valenciana

Major, 82 Tel. 72 03 58
Major, 93 Tel. 72 01 75

ULLDECONA

MANUEL MARTORELL

TRANSPORTES

Carrer del Calvari, 48
Teléfono 72 02 52
ULLDECONA

Edita: Ajuntament d'Ulldecona
D.L.: T. 162 - 1980

REDACCIÓ I
ADMINISTRACIÓ:

Carrer Major, 49
Ulldecona (Montsià)

CONSELL DE REDACCIÓ:

Jaume Antich Balada (Director)
Felipe Delgado Zubiri (Confecció)
Josep Lluís Millan Masdeu
Agustí Labernia Fabregat
Àngel Millan Sans
Francesc Monserrat
Vicent Roig
Joan Vidal Marín
Manolita Nadal Carceller
Mercè Itarte
Dolors Sanjuan Auba
Juan Martínez Delgado
Juan Manuel Muñoz
Xavier Gauxachs
José Mª Pasalamar Abella
Rosa Mª Poy Roda

COL.LABOREN:

Extensió Agrària
Cooperativa Agrícola
Comunitat de Regants
Cambra Agrària
Orfeó Ulldeconenc
Centre Cultural Recreatiu
La Passió
Banda Local de Música
Agrupació Sardanista
Associació Pares Col.legi B.U.P.
Associació Pares Col.legi E.G.B.
Biblioteca Popular de la Diputació
Club Sant Lluç
Associació de Jubilats
Germandat "Verge del Loreto"
Societat de Caçadors
Penya Ciclista Montsià
Club de Futbol Ulldecona
Moto-Club Ulldecona
Club Joventut
Club Escacs
Centre Excursionista
Club Billar Ulldecona

FOTOS:

Estudis J. Ferré
Foto-Cine Millan
Josep Mª Querol

Tallers: Impremta J. Dasso
Sant Jordi, 18 - Telèfon 74 02 18
Sant Carles de la Ràpita

EDITORIAL

A Ulldecona continuen els actes culturals.

Acabades les Primeres Jornades de Teatre, es preparen ara pels Nadals variades actuacions que d'aquesta forma es van consolidant d'any en any. A la vegada s'aprofita més el Teatre Municipal.

Ulldecona ha fet enguany el III Concurs de Treballs Literaris sobre la Constitució Espanyola. El tema elegit, molt oportú: "El mig ambient" (Art. 45). És molt bo que la gent jove pense i escrigue d'aquests temes.

Altres pobles de la comarca també fan concursos similars. Potser l'any vinent es podrà fer una 2ª fase del Concurs a nivell comarcal.

Els "bombers" de la Generalitat, que tan bon servei han fet al poble durant aquests mesos que han estat a la nostra Vila (i als qui entrevistem per això), han marxat —almenys, temporalment— per final de contracte. Sembla que aviat tornaran. Però, des d'aquí demanem que puguin continuar aviat com a base i embrió del futur cos de bombers d'Ulldecona.

Cal recordar (com a nota trista del mes) als dos antics funcionaris de l'Ajuntament i servidors del poble durant molts d'anys que recentment ens han deixat: Joaquín Gil i Julián Rodríguez. Adéu, amics.

Finalment, hem rebut un article del Catedràtic, D. Manuel Núñez Encabo, sobre el nostre il·lustre concutadà MANUEL SALES I FERRE, que publiquem en primícia.

Bons Nadals i Any Nou 84 a tots.

PLENO ORDINARIO 7 Noviembre 1983

Asistentes:

Alcalde: Jaime Antich
Concejales: Pío Puig, Felipe Delgado, Ramón Calarisa, Agustín Verdiell, Angel Millán, Josep Ll. Millán, Marisa Brusca, Ramón Raga, Juan R. Marco, Agustín A. Labernia, José Martorell.
Secretario: Pablo Ferrer.
Inasistente: Concejel: Ramón Forcadell.

CONSTRUCCION DE UN GIMNASIO MUNICIPAL EN EL COLEGIO DE B.U.P.: NORMAS, FINANCIACION Y CONTRATACION DIRECTA DE LA OBRA.

Por el Sr. Alcalde-Presidente dióse lectura de la Memoria de la Alcaldía relativa a la construcción de un Gimnasio Municipal, por la que se puso en conocimiento del Ayuntamiento Pleno que,

Que la Direcció General d'Esports había subvencionado la referida obra con la cantidad de 2.773.000 ptas.

Que el 19 de octubre del año en curso se había firmado con la citada Dirección General el Convenio por el que debe regirse la construcción en cuestión.

Que el Ayuntamiento se comprometa a aportar la diferencia entre el importe total del Proyecto y la subvención concedida.

Que en su consecuencia proponía al Pleno de la Corporación la adopción de los siguientes acuerdos:

a).— Ratificar la firma llevada a cabo por el Alcalde-Presidente del Ayuntamiento con la Dirección General d'Esports, en relación con el Convenio de Normas complementarias para la construcción de un Gimnasio en Ulldecona.

b).— Aportar la cantidad que corresponde al Ayuntamiento, mediante mano de obra no cualificada procedente del Paro Obrero, la cual será retribuida con cargo a la partida del Presupuesto Ordinario de Personal laboral.

INFORMACIÓ MUNICIPAL

REUNIONS DE LA CORPORACIÓ

c).— Tomar como base para la construcción del Gimnasio el proyecto redactado por el Arquitecto Municipal D. Juan José Martínez Cárceles.

d).— Contratar la provisión de materiales y mano de obra especializada, por importe de 2.773.000 ptas. directamente, y

e).— Llevar a cabo dicha contratación directa con D. Francisco Muñoz Simó, Contratista de Obras.

También se dio lectura del Informe de Secretaría, relativo a este asunto por el que en síntesis, se manifiesta de la posibilidad de contratar directamente las obras en virtud de lo establecido en el artº 117, 6º del Real Decreto 3.046/77 y artº 6º de la Ley 40/81.

A la vista de todo ello, el Ayuntamiento Pleno, por unanimidad de sus miembros asistentes, doce de los trece que lo forman, acordó aprobar la Moción de la Alcaldía en todos sus extremos, y que a su vez se notifique este acuerdo al constructor D. Francisco Muñoz Simó para la formalización del oportuno Contrato y realización de las obras pretendidas.

PLENO EXTRAORDINARIO 15 NOVIEMBRE 1983

Asistentes:

Alcalde: Jaime Antich
Concejales: Pío Puig, Felipe Delgado, Ramón Calarisa, Agustín Verdiell, Angel Millán, Marisa Brusca, Ramón Raga, Agustín A. Labernia, José Martorell.
Secretario: Pablo Ferrer
Excusan su inasistencia: Josep Ll. Millán, Juan R. Marco

Inasistente: Ramón Forcadell

APROBACION DE LAS MEMORIAS DE LAS OBRAS QUE DEBEN SER FINANCIADAS CON EL PRODUCTO DEL CANON ENERGETICO.

Por el Sr. Alcalde-Presidente dióse lectura del anuncio del Negociado de Obras Públicas de la Diputación, publicado en el Boletín Oficial de la Provincia de 3 de octubre del año en curso, relativo a las Bases para la aplicación de los recursos del Canon energético de los años 1983—1987.

Expuso, también, el Sr. Alcalde que, de conformidad con las conclusiones habidas en diversas reuniones informativas de la totalidad de los miembros de la

Corporación, se había encomendado al Arquitecto Municipal D. Juan José Martínez Cárceles la redacción de varias Memorias juntamente con sus presupuestos valorados, de obras importantes para la población, susceptibles todas ellas de ser financiadas con el Canon Energético.

Dichas obras, pasaba a detallarlas a fin de someterlas a su aprobación:

Conducción de aguas pluviales de la población a la Acequia de La Foya para desagüe al Río Cenja, por importe total de 16.081.687 ptas.

Alcantarillado de Ulldecona, por importe de 63.552.329 ptas.

Emisario de aguas residuales desde la población hasta el Aubelló, por importe de 13.298.013 ptas.

Red de distribución de agua potable de la población, tercera fase, por importe de 42.128.499 ptas.

Alcantarillado y depuración de aguas residuales del Barrio de Sant Joan del Pas, por importe de 5.540.852 ptas.

Alcantarillado y depuración de las aguas residuales del Barrio Castell, por importe de 6.116.886 ptas.

Dispensario médico de Ulldecona, por importe de 19.783.183 ptas.

El Ayuntamiento Pleno por unanimidad de sus miembros asistentes diez, de los trece que lo forman, acordó:

Aprobar en su totalidad las referidas Memorias, con sus respectivos Presupuestos valorados.

Remitirlas a la Excm. Diputación Provincial para su inclusión en el Plan del Canon Energético de los años 1983—1987.

SOLICITUD DE UNA SUBVENCION DE LA DIRECCION GENERAL DE OBRAS HIDRAULICAS PARA OBRAS EN LOS BARRIOS DE SANT JOAN Y CASTELL.

Por el Sr. Alcalde-Presidente dióse lectura del Real Decreto 2.430/83 de 7 de setembre del MOPU, relativo a la financiación de obras de abatecimiento, distribución de aguas y saneamiento de las poblaciones por la sequía.

Expuso también, que de conformidad con las conclusiones habidas en las reuniones informativas de la Corporación, había encomendado al Arquitecto Municipal la redacción de dos Memorias valoradas para ser incluidas en el Plan Especial de Emergencia por sequía, pasando a detallarlas a fin de someterlas a aprobación del Pleno.

Alcantarillado y depuración de las aguas residuales del Barrio Castell, por importe de 6.116.886 ptas.

Alcantarillado y depuración de aguas residuales del Barrio de Sant Joan del Pas, por importe de 5.540.852 ptas.

El Ayuntamiento Pleno por unanimidad de sus miembros asistentes diez, de los trece que lo forman, acordó:

Aprobar las dos referidas Memorias, con sus respectivos Presupuestos valorados.

Remitirlas a la Dirección General de Obras Hidráulicas a través del Gobierno Civil de la provincia.

PETICION DE UNA SUBVENCION AL DEPARTAMENTO DE ASISTENCIA SANITARIA DE LA GENERALIDAD DE CATALUÑA PARA CONSTRUIR UN DISPENSARIO MEDICO EN ULLDECONA.

El Ayuntamiento Pleno acordó no entrar en la deliberación de este asunto hasta tanto se publiquen las Normas de financiación de este tipo de obras.

CONCURSO SUBASTA DEL SERVICIO DE RECOGIDA DE BASURAS Y LIMPIEZA VIARIA, cuatrienio 1984—1987.

Dada cuenta del único Pliego de "Referencias" Presentado a dicho concurso-subasta, la Corporación acordó declarar admitida a la segunda parte de la licitación el dicho Pliego presentado por D. Salvador Villalba Villalba y que se anuncie en el Boletín Oficial de la Provincia este resultado, junto con la fecha de apertura del segundo Pliego.

COMISION PERMANENTE 24 OCTUBRE 1983

ORDENACION DE PAGOS

Se acordó hacer efectivos todos los gastos pendientes ocasionados hasta el día de la fecha.

LICENCIAS URBANISTICAS

Se acordó conceder licencias urbanísticas a las personas que a continuación se relacionan, en los lugares que se indican, todas ellas para proceder a pequeñas reparaciones o modificaciones no estructurales.

A D. Francisco Montforte Herrero, en calle Salvador Vidal, 57.

A Dª Carmen Labernia Grifoll, en Barrio Sant Joan del Pas, c/. Inmaculada, 2.

A D. Agustín Vizcarro Bordes, en calle Teniente Ferré, 11.

A D. Miguel Ruiz Pacheco, en c/. Clavé, 27.

A D. Manuel Vericat Vandellós, en c/. del Mar, 11.

A Dª Carmen Queral Gil, en c/. Muntaner, 1.

A D. Pedro Sans Arasa, en c/. San Antonio, 26.

A Dª Luisa Tallada Carapuig, en c/. Wifredo, 26.
A Dª María Teresa Borja Vizcarro, en c/. Mayor, 95.
A D. Juan de Dios Estellé Raga, en c/. San Antonio, 19.

A D. José Antonio Lázaro Puente, para vallar solar sito en Avda. Escuelas s/n.

A Dª Montserrat Soliva García, para construir casita de campo en finca situada en la partida "Ermita", polg. 16 parc. 149, y

A D. Andrés Rubio Gasch para construir almacén de dos plantas en c/. Purísima, 22 al 28.

No se concedió licencia a D. Manuel Ferré Ortiz para construir casa campo en finca sita en la partida "Puig", polg. 67 parc. 151, por solicitar una superficie excesiva.

CONCESIONES FUNERARIAS

Se acordó la adjudicación del nicho n° 160 del Departamento C. Fila 3ª del Cementerio de la villa, a favor de D. Rosa Almodovar Pla.

CUENTA DE CAUDALES DEL TERCER TRIMESTRE DE 1983.

Fue examinada la Cuenta de Caudales correspondiente al 3er trimestre del año en curso y hallándola conforme y ajustada a las prescripciones legales, fue aprobada sin reparo alguno.

CORRESPONDENCIA

Por el señor Alcalde se puso en conocimiento de la Comisión Municipal Permanente de las resoluciones recaídas en los expedientes núm. 29/82 y 359/79.

La Comisión Municipal Permanente acordó se proceda de conformidad con las instrucciones del Tribunal.

Por último, por el concejal D. Felipe Delgado Zubiri se propuso a la Comisión Permanente la percepción de un canon por publicidad en las vallas de protección ubicadas en distintos emplazamientos de la localidad, y ofrecerlas a los industriales que estén interesados en anuncios y propaganda.

COMISION PERMANENTE 7 NOVIEMBRE 1983

ORDENACION DE PAGOS

Se acordó hacer efectivos todos los gastos pendientes ocasionados hasta la fecha.

LICENCIAS URBANISTICAS

Se acordó conceder licencias urbanísticas a las personas que a continuación se relacionan, en los lugares que se indican, todas ellas para proceder a pequeñas reparaciones o modificaciones no estructurales.

A D. José Carapuig Nofre, para colocar valla metálica en finca sita en la partida "Puig", polg. 67 parc. 11.

A D. Manuel Martí Castell, en c/. Mayor, 17.

A Dª Cinta Royo Niñerola, en c/. Adell, 25-2°

A D. Joaquín Querol Doménech, para construir un pozo en finca de su propiedad sita en la partida "Pont de Godall", polg. 16 parc. 84.

A D. Manuel Ferré Ortiz, para construir casita de campo de 30 m. en finca sita en la partida "Puig", polg. 67, parc. 151, y

A Dª Juana Anoll Forcadell, para construir dos viviendas en piso primero del edificio sito en c/. Dr. Robert, s/n. de acuerdo proyecto técnico.

A Dª Lourdes Gascó Sabaté, en c/. Migdia, 45.

CONCESIONES FUNERARIAS

Se acordó la adjudicación del nicho n° 156 del Departamento C. Fila 1ª del Cementerio de la villa, a favor de Dª Consolación Domínguez Maza.

INFORME APERTURA DE ESTABLECIMIENTOS.

Se acordó informar favorablemente el expediente de licencia solicitada por Hormigones S.A. para instalar industria de prefabricados de hormigón en Camino de Montsià s/n.

CORRESPONDENCIA

Dióse lectura de una carta de la Peña Barcelonista de Ulldecona, relativa a la utilización del local del Bar del Teatro Municipal.

También dióse de otra de la Confederación Hidrográfica del Ebro, relativa a la renovación de vocales de la Junta de explotación del Bajo Ebro.

También se dio lectura de otra, del Ilmo. Sr. Director General de Protección Civil, por la que se concede subvención para obras complementarias de Castell, Valentins y Sant Joan del Pas y Ventalles.

Por último dióse lectura de otra del Excmo. Sr. Presidente de la Diputación de Tarragona relativa a la colocación de una señal por la que se delimita la provincia de Castellón de la de Tarragona.

AJUNTAMENT D'ULLDECONA

III Concurs de Treballs sobre la Constitució Espanyola

COL·LEGI PARTICIPANT E.G.B. "RAMON Y CAJAL"

El passat dia 29 de Novembre es va reunir a la Sala de Consellers de la Casa de la Vila, el Jurat Qualificador del III Concurs de Treballs, sobre la Constitució Espanyola, el Jurat que estava format per:

Na Mª Cinta Caballer Meseguer. Directora col·legi E.G.B.
Na Carmen Querol Gil. Directora de la Biblioteca Popular
Na Lidia Armela Tena. Professora E.G.B.
Na Mª Carmen Estellé Ortí. Professora E.G.B.
Na Mª Pilar Miralles Raga. Professora E.G.B.
Na Teresa Balagué Julve. Associació Pares E.G.B.
En Joan Barrera Duatis " " "
En Felipe Delgado Zubiri. Ajuntament
N^o Angel Millan Sans. " "

N^o Agustí Àngel Labernia Fabregat. Ajuntament

El Jurat prèviament havia elegit com a temes del Concurs, l'article 45 de la Constitució que parla del Mig Ambient i Qualitat de Vida. El veredict de d'aquest III Concurs Literari ha quedat així:

1er. Premi cicle inicial: Maria Valls Ibars.

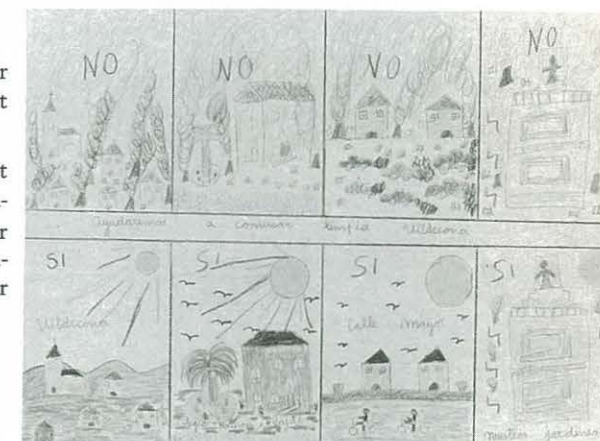
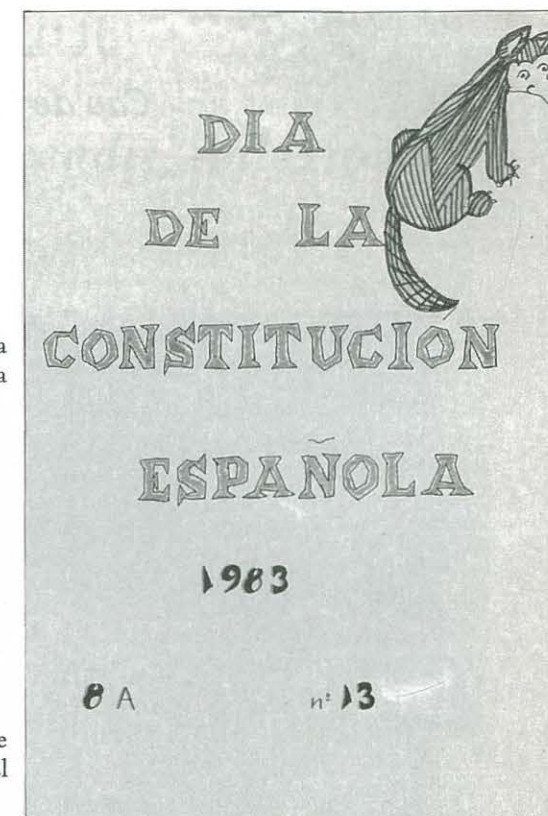
1er. Premi cicle mitjà: Irene Canalda Riba.

1er. Premi cicle superior: Anabel Folch Millán

Además d'aquests primers premis el Jurat va concedir un accésit per cada classe d'E.G.B., també com tots els anys l'Ajuntament farà lliurament de quasibé cent llibrets de la Constitució entre els alumnes de 8e Curs.

El repartiment de Premis està pendent de fer-se i s'anunciarà prèviament a través de Ràdio Cadena a Ulldecona. Aquestes pròximes festes Nadal·les tots els treballs seran exposats als Claustres de la Casa de la Vila i per acabar dir que són molts els pobles de la comarca que enguany han començat a fer el seu I Concurs, lo que pot ser que per a l'any vinent es pugue fer una 2ª fase d'aquest Concurs a nivell Comarcal.

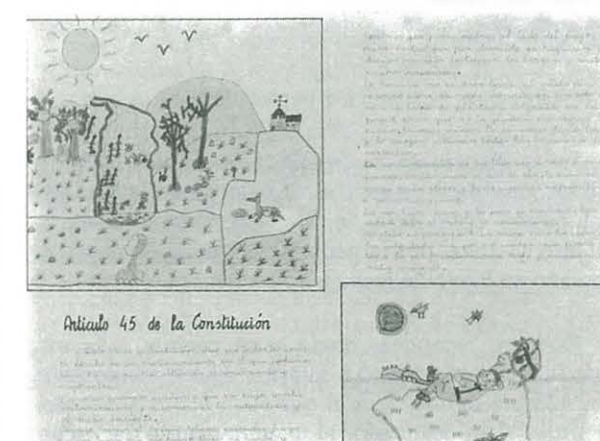
Felipe Delgado

1er Premi Cicle Inicial
Maria Valls Ibars

1er Premi Cicle Superior
Anabel Folch Millán

1er Premi Cicle Mitjà
Irene Canalda Riba

JULIAN RODRIGUEZ

Cap de la Policia Municipal (Jubilat)

Ha mort als 69 anys

Julián Rodríguez ha dejado un vacío en la vida de Uldecona difícil de sustituir. La Corporación Municipal dejaba constancia de ello, expresando su sentimiento y dolor por la pérdida de Julián, en acuerdo tomado en Pleno de fecha 5 de Diciembre.

Es justo reconocer desde estas páginas, una vez más la labor que prestó a nuestra Villa el amigo Sevilla, nombre familiar por el que se le conocía, sus servicios estaban destinados al mantenimiento del orden público y a mejorar la convivencia ciudadana.

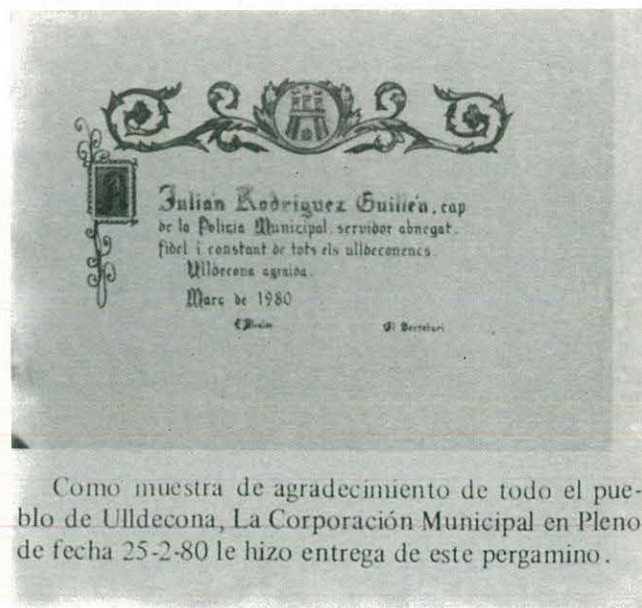
En su vida profesional, primero como policía municipal y luego como Jefe de los Policías Municipales, Julián se sentía a gusto y satisfecho porque le gustaba servir al pueblo. Permaneció en activo 37 años y 6 meses. Se jubiló en marzo de 1980 en aquella fecha sus palabras de despedida fueron: "Estoy muy contento y orgulloso por haber prestado mis servicios al pueblo de Uldecona, como asimismo de la colaboración de todos los ciudadanos conmigo. Es cosa que les agradezco de todo corazón hoy que tengo la ocasión de hacerlo".

La Corporación Municipal le rindió homenaje en su jubilación en Pleno de fecha 25 de febrero de 1980, y en muestra de agradecimiento, por ser servidor abnegado, fiel y constante a todos los uldeconenses, le hizo entrega de un pergamino.

Julián Rodríguez, era natural de Carmona provincia de Sevilla, pero vivía en Uldecona desde hacía más de 43 años, una de sus aficiones predilectas era la cocina, y su mejor plato "la paella típica", de ello son conocedores nuestras Entidades y ciudadanos.

El último recuerdo amigo Julián, es el de tus compañeros, los policías, Juan, Joaquín, Pascual y Ocaña, que a través de estas líneas te rinden su último saludo, y admiración. Julián Rodríguez, siempre quedarás en nuestro recuerdo por muchos años.

Felipe Delgado
Presidente de la Comisión
de Gobernación

Como muestra de agradecimiento de todo el pueblo de Uldecona, La Corporación Municipal en Pleno de fecha 25-2-80 le hizo entrega de este pergamino.

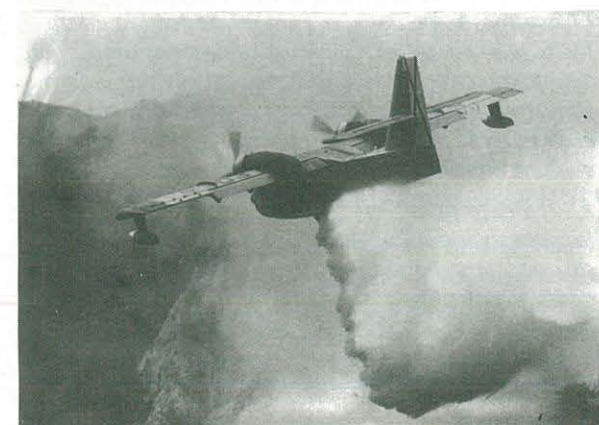
Seguint en la mateixa línia del mes anterior a continuació desglossarem una sèrie de regles o consells per a la prevenció dels incendis bàsicament en la zona rural.

1er. Les acampades: Es faran sempre en clar del bosc que estiguen nets de vegetació, quan per fer llum s'utilitzen elements que tinguin gas o líquids inflamables, es tindrà sempre molt de compte en posar-los en llocs que al caure puguin prendre foc. Quan aquests elements per fer llum no s'utilitzen, mai es deixaran en llocs on toqui el sol o faci molt de calor, quan tota la gent que forma el campament per les raons que siguin, tinguen que sentar-se, tindran sempre compte en apagar els aparells abans nomenats així com si hi ha encesa una foguera. També es mirarà al començar a fer el campament que prop hi hagi aigua per poder utilitzar en cas de necessitat.

2on. Prevenció en les vivendes rurals: A les edificacions de tot tipus que es construeixquen dins del mont s'hauran de prendre les següents mesures:

a) S'evitarà sempre que les teulades estiguin brutes i que les llars de foc i fumerals tinguin excés d'estalzi.

b) Les estufes (quan les hi hagin) es posaran sobre materials no perillosos i separades sempre de les parets.

Davant dels incendis, reflexiona

c) Quan hi hagin materials per fer foc com troncs o llenya es posaran ben separats de la casa per evitar que si es pren foc no es propagui ràpidament a la vivenda.

d) No s'abandonaran mai prop de la casa i exposats al sol materials inflamables com pots de pintura vuits o també ampolles que hagin contingut alcohol.

e) Es mantindrà una zona de tallafocs tot l'ampla que pugui ser voltant a la casa sempre ben neta de vegetació perquè en cas de foc quede aïllada.

3er. Llançament de coets, globus i barrines: Les cremades de focs artificials, traques i bengales es deurán de fer en llocs situats a una distància superior a l'alcanc dels mateixos, que no estigui cobert de vegetació de forma que al caure les restes no hi hagi perill de foc.

En quant als globus, que sempre tenen un alcanc que no es pot saber quin serà es mirarà de tirar-los en comarques que no estiguen atapides de bosc, per si al caure el foc i el gas que porten puguin prendre foc.

Quan s'hagi d'emprar barrines en llocs de mont o terreny d'arbreda, abans de fer-los explotar es tindrà molt de compte en netejar els voltants d'on s'encenguí la metxa perquè no es propagui ràpidament el foc si es pren a l'herba.

Esperant que aquests escrits serveixquen per aliviar, en el possible la destrucció dels nostres monts i als camps, la propera segada, continuarem amb l'actuació que hem de tenir per lluitar contra el foc quan ja s'hagi produït.

Ramon Raga-Blanch
Conseller de protecció civil

Centre Cultural i Recreatiu

Cloenda de les primers Jornades de Teatre d'Aficionats

Lliurament d'una placa a les Entitats

Del 9 d'octubre al 19 de novembre tingué lloc a Ulldecona, organitzat pel Centre Cultural i Recreatiu i patrocinat per la Comissió de Cultura de l'Ajuntament, les "PRIMERES JORNADES DE TEATRE D'AFECCIONATS". Aquestes es van cloure el passat dissabte 19 de novembre amb l'actuació de la secció de teatre del C.C.R. que va posar en escena l'obra "LA FORTUNA DE SILVIA" d'en Josep Mª de Sagarra.

Aquesta darrera nit, es va invitar a tots els grups participants, al final de la qual l'Ajuntament els va fer lliurament d'una placa commemorativa.

Nosaltres volent conèixer que és el què pensen els diferents grups d'aquestes jornades, els vam fer dues preguntes:

PREGUNTES:

- 1) Quines impressions té vostè d'aquestes jornades que s'han organitzat aquí a Ulldecona?
- 2) Quin creu que és el problema que tenen els grups de teatre?

En Manolo Segura. Grup de Teatre Torreblanquins de Torreblanca

1) Les meves impressions han estat molt positives. El que més m'ha agradat és el muntatge i la interpretació que ha fet el C.C.R. d'Ulldecona, amb l'obra "La fortuna de Silvia". D'altra banda, voldria dir que aquestes jornades suposen un intercanvi cultural i això és molt positiu. Crec que és necessari que hi hagi una continuïtat d'aquestes jornades.

2) Bé, jo penso que el problema principal, és el de les subvencions. Tots els grups posen la màxima il·lusió; per fer cada dia les coses millor, però moltes vegades ens trobem en problemes materials. No sé si això és degut a que els grups volen fer obres que no estan al seu abast o de que les persones que ens deuen ajudar no ho fan.

En Xavier Gavalrà i Plànells. Grup "La Tartana" de Paüls

1) Jo crec que ha estat una bona experiència de cara als grups que estem treballant per aquestes comarques. Això ha suposat un coneixement dels nostres pobles i una unió entre ells, per mig d'un element molt important com és el de la cultura.

2) Nosaltres, el principal problema que tenim és el de dur a pràctica el teatre, ja que aquest suposa moltes hores de sacrificis i de vegades això no es sap apreciar.

En Joan Antolí. Grup de Teatre Ditirambo de La Sénia

1) Nosaltres considerem aquesta iniciativa com altament positiva. Creiem que això era necessari dur-ho a terme a les nostres comarques. Nosaltres, aquí a La Sénia ja des del primer moment ens vam predisposar a col·laborar.

Moltes vegades es parla dintre dels "Plans de Conselleries" de que s'ha de fer cultura pel poble, però encara hi ha gent que no acaba de comprendre la idea de que el que és necessari és potenciar els grups d'aficionats, que d'una manera desinteressada estem assajant unes obres de teatre. En conclusió, voldria dir que considero aquesta iniciativa del C.C.R. com un dels acerts culturals d'aquest any 1983.

2) Als grups de teatre d'aquí d'aquestes comarques el que els feia falta eren projeccions d'aquests tipus. Problemes greus, no n'hi han perquè no es necessita un gran potencial de financiació, sinó simplement una projecció exterior.

És important doncs potenciar aquestes iniciatives, mitjançant cursets de teatre, intercanviant experiències... i també per mig de l'actuació d'aquests grups a diferents llocs, ja que això ens dóna una convivència entre els pobles i eleva la seva vida artística i cultural.

Marta Manzanares. Grup de Teatre popular Sant Jaume d'Enveja

1) Considero que el nivell aconseguit en aquestes jornades ha estat positiu. He pogut constatar que tots els grups anaven molt ben preparats. D'altra banda estic molt satisfeta d'haver pogut participar en aquestes jornades.

2) El principal problema és l'econòmic. La majoria de vegades ens manquen ajuts. Després l'intercanvi cultural entre els grups de teatre, encara que últimament hi ha unes perspectives més positives.

En Josep Fonollosa. Centre dramàtic Talia de Lleida

1) Això és molt positiu. Actualment no ens podem tancar dintre de les nostres localitats per fer teatre. És necessari sortir a l'exterior, fer trobades, intercanvis... Això és molt interessant perquè tots els components d'aquesta gran família que és la del teatre ens podem conèixer millor i intercanviar idees i experiències.

Secció de Teatre

2) Al grup de teatre d'aficionats sempre hi ha hagut el problema dels diners, però en bona voluntat s'ha superat. Respecte aquí a Ulldecona he pogut constatar que aquesta dificultat no existeix, tant perquè l'Ajuntament dintre les seves possibilitats potencia el teatre. A més a més aquí hi ha un local meravellós i un públic magnífic amb un gran respecte i coneixement del teatre. Aquest és un poble que si vulgués no només podria tenir un grup de teatre sinó que en podria tenir fins a quatre.

En Àngel Xaverri. Grup escènic del Patronat de Tortosa

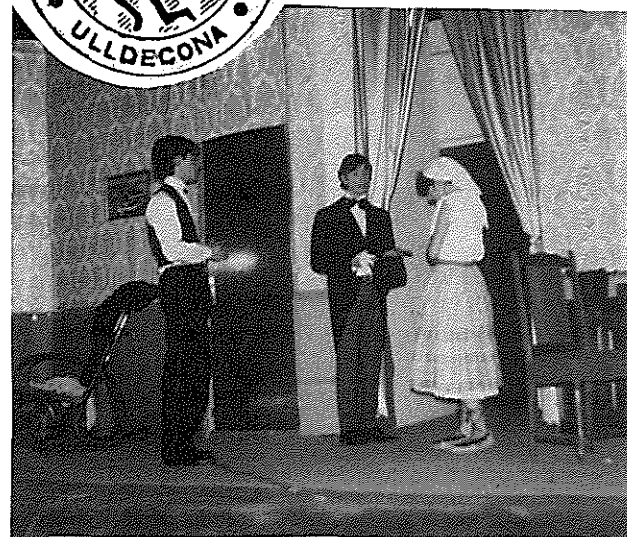
1) Considerem que és necessari que es facin aquest tipus de trobades. Hem sortit molt satisfets de l'organització que ha estat molt ben feta, cosa que no es pot dir de Tortosa. Nosaltres estem molt contents d'haver-hi participat.

2) El problema principal, és el caràcter de la gent d'allí ja que no vol participar.

En Pere Sans Arasa. Grup de teatre C.C.R. d'Ulldecona

1) La meva opinió, és que considero que això ha estat una de les coses millors que hagi pogut pensar o fer el Centre Cultural i Recreatiu, a més a més que ha estat respaldat per l'Ajuntament. És una de les millors experiències des de fa molts anys.

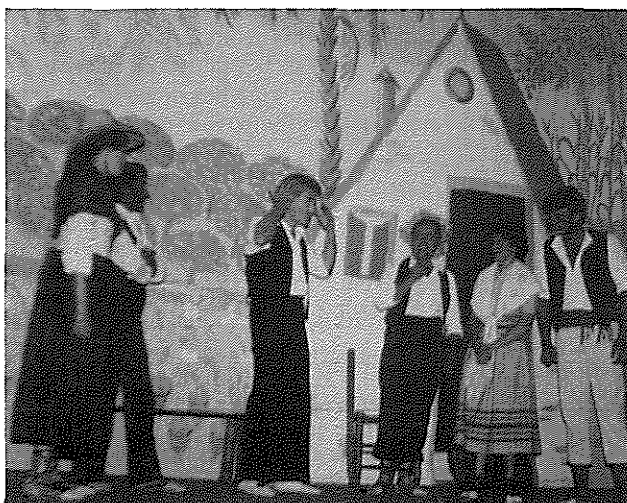
2) Possiblement, en general hi ha una manca d'ajuts econòmics, ja que dur a terme una obra de teatre suposa un "esforç econòmic en quant a muntatge, vestuaris...).

Grup Escènic del Patronat. Tortosa

Grup de Teatre. La Sénia

Grup de Teatre Torreblanquins. Torreblanca

Grup Talia de Lleida

Jaume Antich, Alcalde i President de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament d'Ulldecona

L'Ajuntament va veure en bons ulls ja des del primer moment la proposta duta a terme pel Centre Cultural i Recreatiu, ja que Ulldecona porta des de fa molts anys una gran tradició cultural i sobretot en quan a teatre, hi ha hagut sempre una gran afició. La Comissió de Cultura, va veure que això possibilitava, que el poble d'Ulldecona pogués gaudir durant set setmanes consecutives de representacions teatrals, a més a més de que es pogués consolidar això com una activitat de caràcter anual, a la qual estic segur, el públic en anys pròxims participarà molt més.

A més cal destacar que potser l'experiència del C.C.R. ha servit no només a Ulldecona sinó a una altra sèrie de pobles que ens han vingut a veure i inclús jo diria a nivell d'altres mostres com la de Tortosa, on en poc temps després s'ha organitzat una altra mostra allí s'ha dit "Primera mostra de teatre de les Terres de l'Ebre"; i respecte a això s'ha d'aclarir que ha estat Ulldecona la que mereix aquest qualificatiu, a més a més que ha inclòs a aquestes jornades la participació d'altres grups de fora de les nostres comarques.

El resultat ha estat positiu. Potser, una cosa a millorar en les altres jornades, seria el "Problema de l'horari". S'hauria de buscar un horari més favorable, possiblement la tarda del diumenge fos una resposta a aquest plantejament.

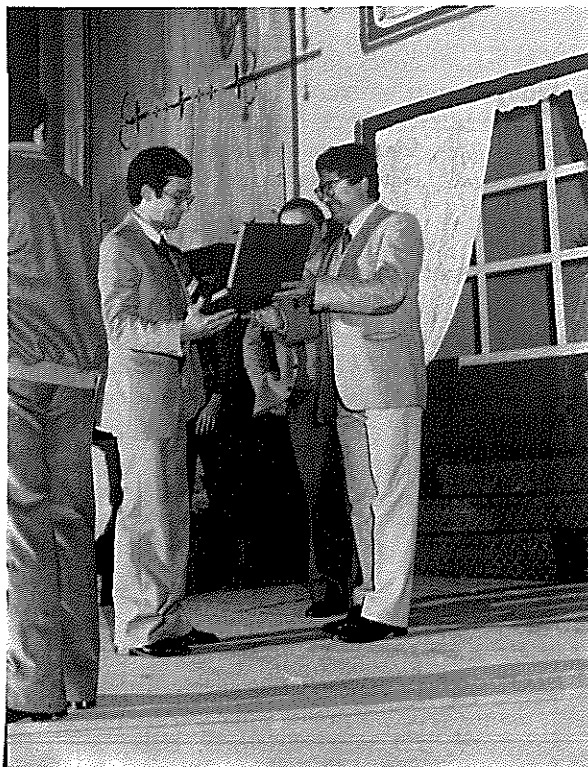
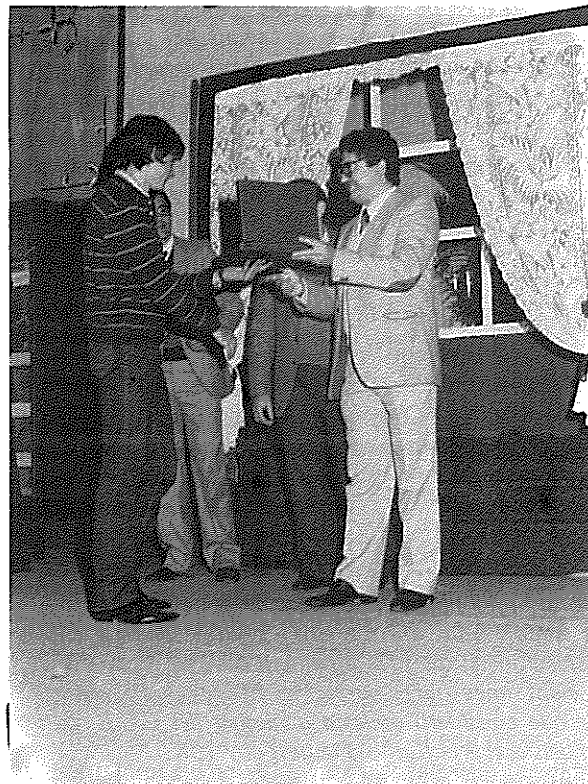
En conclusió, crec que el que cal fer és adonar-nos-en del que tenim per una part un magnífic local, per l'altra una entitat al poble que és pionera culturalment i sobretot respecte a teatre. La seva actuació, ha estat des del meu punt de vista, juntament amb el grup de teatre de Lleida la millor.

Aquestes han estat les seves respostes, de les quals en podríem treure dues conclusions:

1) L'encert del Centre Cultural i Recreatiu en l'organització d'aquestes jornades.

2) La manca d'ajuts econòmics.

Des d'aquí la Junta Directiva vol felicitar a tots els que ho han fet possible. D'una banda a l'Ajuntament per la seva col·laboració i d'altra a tots els que amb el seu esforç i treball han aconseguit que LES PRIMERES JORNADES DE TEATRE D'AFECIONATS foren un èxit.

RECULLS DE PREMSA

A ULLDECONA ES VA FER TEATRE I A TORTOSA, COMÈDIA

Hi ha algunes dites populars plenes de contingut que moltes vegades, per sí mateixes, ja donen la resposta sense més explicacions.

Allò que amb castellà diuen "nunca segundas partes fueron buenas", o quelcom semblant, amb català: "copiar és de ximplés", degut a que aquí solem ser més directes.

Moltes vegades aquestes frases solen aplicar-se de manera indiscriminada i potser no sempre adequadament. En el cas que ens referim, segurament no caldria tant. O al millor sí. Depén... Seria qüestió d'analitzar si la manca d'imaginació i l'organitzar coses de manera artificial, sense disposar, ni ser "portador", dels elements necessaris per fer-ho, és comparable.

A Ulldecona, les Primeres Jornades de Teatre d'Aficionats, van ser un èxit de participació del públic, i al mateix temps costaren molt pocs diners a la butxaca dels ciutadans. A Tortosa, dies després, la Primera Mostra de Teatre de les Terres de l'Ebre, va ser tot el contrari: poca assistència i molts diners que tingué que pagar l'Ajuntament (disposem de les dades precises per si algú ho vol conèixer) per a la seva organització.

Dient-se "d'Ulldecona", les Jornades de Teatre van ser de més enllà. Les altres van anomenar-se "de les Terres de l'Ebre" i no van ser ni de Tortosa. Que xocant!

Caldria adonar-nos d'on està la falla. Veure què és el que no va.

Fa temps que els actes culturals organitzats per l'Ajuntament de Tortosa són poc participatius. Ho hem pogut comprovar. Només una cosa ha tingut èxit: els recentment organitzats cursos d'extensió universitària, als quals s'han matriculat als voltants de vuitanta persones.

Una altra dita: cada cosa al seu lloc i un lloc per a cada cosa".

La culpa ningú la vol, però sempre hi ha un culpable. Sí aquest és intel·ligent sap rectificar. Si no ho és, sempre es perdrà en els deserts de la ignorància. Quina llàstima!

Parc de Bombers de la Generalitat

Una xerrada amb el personal del Parc

Des d'aquest estiu Ulldecona compta amb un nou servei: Tres bombers pertanyents al Parc de la Generalitat s'han assentat a Ulldecona per a cobrir unes necessitats que fins ara no estaven molt ben ateses a la nostra zona.

Els són Felip del Campo i Soria, 24 anys, casat i de Reus; Francisco Garrido i Collado, 25 anys, casat i de Vilaseca; i Francesc Vidal i Buedas, 24 anys, solter de Tortosa. Amb ells anem a parlar.

— Primer: Com vareu entrar en el cos de bombers de la Generalitat?

• **Felip** — Vareu fer unes oposicions per a entrar-hi, em va tocar com a destí Ulldecona i, aquí estem.

Francisco — Yo me enteré a través de los periódicos de que la Generalitat solicitaba personal para el cuerpo y como a mí, ya desde pequeño, me ha gustado esto del fuego, tuve la oportunidad de meterme dentro y aquí estoy también.

Francesc — A mí se m'acabà la feina anterior. Jo treballava en el camp. Aquesta era l'única sortida que em quedava.

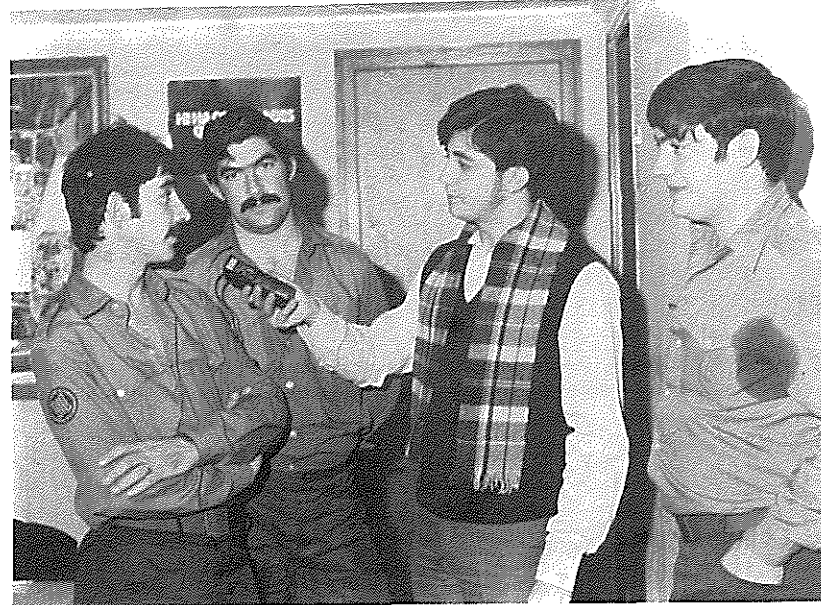
— Fa ja molt temps que esteu a Ulldecona?

Felip — Doncs des del mes de juliol fins ara.

— En quines condicions esteu aquí?

Francisco — Yo diría que en las estupendas condiciones de hospitalidad que nos ha dado el pueblo. Es un lugar muy acogedor y creo que todos estamos muy contentos de estar aquí. Yo Ulldecona no la conocía y me ha gustado mucho.

— Si us demanés el vostre curriculum a Ulldecona que em diríeu?

Francesc — Bé, tot ha estat prou tranquil en aquest temps. Va haver un foc a baix de l'ermita, d'altres sortides més aviat fora, cap a Camarles per exemple, però dins el poble prou tranquil tot.

— Us ha succeït alguna cosa divertida?

Francisco — Bueno sí. Una vez cerca de Tortosa, teníamos que pasar por un camino que ni con moto. Tuvimos que tirar del parachoques delantero para intentar acercarnos al fuego lo más posible. Fíjate que hacía un frío enorme y yo iba sudando, sudando...

— Hi ha hagut col·laboració de la gent d'Ulldecona en el vostre treball?

• **Felip** — La col·laboració és bona, el que passa és que moltes vegades la gent no sap la feina que fan els bombers, que no és solament apagar foc, fem també moltes altres coses igualment necessàries però potser menys conegudes.

— Per exemple?

— **Francesc** — En el moment d'una inundació, cases

ruïnoses, obrir una porta (sense clau)... Això és també feina de bombers.

— Us ha ajudat l'ajuntament?

Francisco — El ayuntamiento nos está ayudando mucho. Se ha portado muy bien con nosotros. Nos ha conseguido un local para poder comer y dormir, un almacén para estacionar el Land-Rover en espera de que construyan el parque nuevo, en fin, una ayuda excelente.

— Quan aneu a apagar foc, qui més us ajuda?

Francisco — Entonces nos ayuda la Guardia Civil, Icona, otros parques compañeros y en fin todos los ciudadanos que quieran colaborar.

— I que us sembla aquesta iniciativa de la Generalitat catalana de tenir una ampla xarxa de parcs de bombers arreu de Catalunya?

Felip — Crec que era normal i necessari que es fes. Encara en tindrien que posar més, perquè la proximitat i l'acció immediata és molt important en cas de foc.

— Abans heu esmentat un parc de bombers a Ulldecona. Què hi ha d'això?

Francesc — Crec que està ja previst pel Cap de Brigada del Cos de Bombers de Tarragona, senyor Riocabo, amb la col·laboració de l'Ajuntament la construcció d'un parc de bombers a Ulldecona.

— És estratègicament bona la situació d'Ulldecona per a un parc de Bombers com podria ser-ho per exemple, per a la Guàrdia Civil?

Francisco — Creo que para cualquier servicio público intercomarcal. Ulldecona tiene un emplazamiento envidiable. Desde aquí tenemos camino abierto por carretera a La Sénia, a Tortosa, Alcanar, Santa Bàrbara, Valentins, Godall, etc. Desde Ulldecona se puede llegar con rapidez a cualquier parte.

— Parlant de quilòmetres, què pensen les vostres dones de tenir-vos tan lluny de casa?

Francisco — Hombre, nosotros nos vamos turnando cada 5 días, y nos vamos dos de permiso. Si llegáramos a estar fijos en Ulldecona las traeríamos para acá.

— Quin es el sou d'un bomber de la Generalitat?

Felip — Al més rebem 51.000 ptes. brutes, unes 46.000 de netes.

— Teniu alguna relació amb protecció civil?

Felip — Protección Civil es un servicio semblant al nostre, amb la diferència de ser un cos voluntari on es pot apuntar tothom. Realitzen tasques d'ajuda als bombers, policia, i altres feines. El que jo demanaria és més bombers voluntaris dels que tenim apuntats.

— Quin és el vostre contacte des d'Ulldecona amb els superiors?

Felip — Tot i estant prou lluny tenim bones relacions, especialment amb el cap de zona, senyor Rodríguez.

— I la gent, com pot contactar amb vosaltres?

Francesc — Solament cal que truque a l'ajuntament, nosaltres hi estem tot el dia.

— Entre vosaltres teniu algun contacte?

Francisco — Por supuesto. Contactamos con los compañeros de La Sénia y también con los de Tortosa.

Felip — De fet, per a qualsevol moviment ens hem de posar en contacte amb Tarragona.

— Ens falta parlar encara del material.

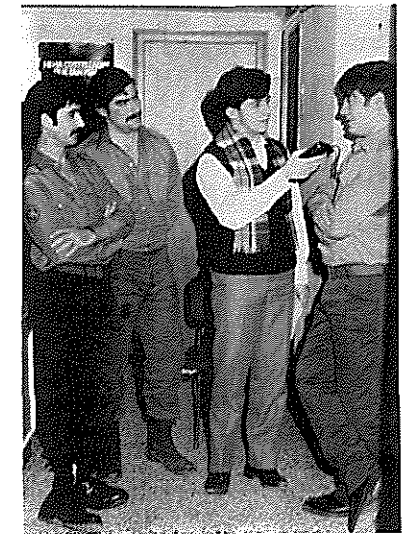
Felip — Sí, tenim un Land-Rover o BRL (Bomba rural lleugera) cedit per l'Ajuntament d'Ulldecona a la Generalitat. Un camió-cisterna, i els materials que porta normalment qualsevol vehicle de bombers.

— Quina és la imatge que la gent té del bomber? Segueix mitificat?

Francesc — No, està ja una mica desmitificat ara. El bomber no es solament foc. Tenim també la missió de grup de salvament.

— Quin és llavors el vostre nivell de professionalitat?

Francisco — Sólo realizamos unas pruebas de entrada. Después cada semana realizamos unas prácticas i simulacros de incendio. Esto nos ayuda, en caso necesario, a dar a nues-

tras acciones una mayor rapidez.

— Estareu encara molt de temps a Ulldecona?

Felip — Bé, cada tres mesos anem renovant contractes. El darrer acaba el 13 de desembre. Si renovem ens quedarem, si no, vindrà gent nova.

Aquesta era la xerrada que manteníem amb ells. Si marxeu, us deixareu un gran record a Ulldecona. Si us quedeu, sabeu ja que el poble d'Ulldecona us seguirà ajudant, respectant, i col·laborant en aquesta important feina que realitzeu. Gràcies als tres en nom de tota la gent a la que heu ajudat i en nom de tota la comarca.

JOAN MANUEL MUÑOZ I FUSTE

Crónicas de nuestra Villa

ABUNDANDO SOBRE LA CRUZ DE TERMINO DE ULLDECONA

Se echa un vistazo distraído a un diario o revista y puede saltar la liebre. Esto sucedió con el libro «Creus al vent» d'Albert Bastardes. Esta obra que motivó un artículo en la Revista «Ulldecona» de José María, quien bajo este nombre alienta un fervor vivo por las cosas de la villa, indújome a terciar en el coloquio. Vaya por delante que estas líneas son solo un reflejo de un puñado de pensamientos que enderezaron mis pasos la mañana del 27 domingo, a visitar la réplica de la Cruz de Ulldecona en el Pueblo Español de Barcelona.

Miguel Utrillo con otros dos arquitectos idearon la reproducción de esta pieza escultórica. Inspirada inicialmente la de estos hombres al elegir entre tantos miles la Cruz florida de Ulldecona. El gesto contribuyó a salvar para la posteridad un facsímil de esta joya, ya que de la aborigen no queda rastro alguno. Reflexionando en lo relativamente cercano de su desaparición, no juzgo fuera una incoherencia insistir haciendo un llamamiento a la conciencia de quienes la demolieron.

Ha de haber algún sobreviviente tácito y de no haberla lanzado al mar o hecho migas, las piedras han de hallarse en algún sitio.

Pues mientras esta mañana gris de un viento ligeramente cálido encamino mis pasos hacia el recinto de Montjuich, una y mil veces deploro la pérdida de esta Cruz, donativo de Ramón Berenguer IV a raíz de la conquista de la Villa. Porque

ULLDECONA — DESEMBRE 1983 — Página 16

piénsese que según Emilio Castela en su obra «Los Cruces Gallegos» el más antiguo hoy existente data del siglo XIV por lo que el de Ulldecona ocuparía un puesto muy destacado.

A vueltas con estos soliloquios abono el ticket del Museo, me encamino bajo los aleros navarros a lo largo de la muralla hacia el portalón de Prades y lo encuentro atrancado. No hay medio de tener acceso a la Cruz que se halla en el exterior de la muralla en la plazoleta monacal del Monasterio Románico. ¿Lo sabiais ulldeconenses? Peligra desde hace muchos años el dintel de aquella puerta y como medida previosa se ha prohibido el paso. «Muerto el perro se acabó la rabia». Una medida bien ibérica altamente previosa. ¿Hasta cuándo...?

Firmemente decidido, contraviniedo prohibiciones y a riesgo de ser tachado de intruso he conseguido el propósito rondando la murada por fuera. Allí en una plazoleta está plantada nuestra Cruz rodeada de altos cipreses. Cuanta soledad, Dios mío. El fuste resquebrajado, ostenta una cartela con el nombre de ULLDECONA y pienso que el peso del capitel y la Cruz no nos causen algún día un sobresalto.

Y alejo este pensamiento y pongo en orden mis ideas, sentado junto a la base cónica.

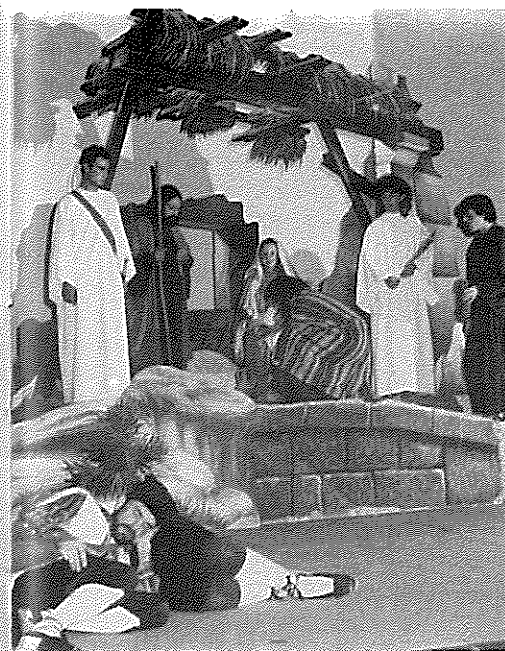
¿Se trata de una cruz de término, de un calvario, de una cruz de encrucijada o una mera «creu al vent». Porque lo de «cruz de término» no ajusta con la veracidad histórica ya que por llegar los límites hasta Alcanar y el río Cenja, marca vigilada por los Templarios desde su atalaya, aquella debiera estar en otro sitio. Quizás de acuerdo con Castela el gallego erudito, el nombre de crucero a secas fuera más que apropiado ya que en

Bretaña y Galicia, origen de este tipo de esculturas no hay adro parroquial, cerro, encrucijada de trocha o sendero, cementerio o lugar de alguna desgracia en que no se alce uno de estos monumentos de iconografía varia. «Cruz de Calvario» no encaja disculpándose el yerro por la coincidencia de hallarse emplazada junto al Calvario primitivo en la riera hacia San Rafael y esto induce a mixtificación. Un caso similar surge a unos cuantos metros, con la capilla del Loreto degenerada en «Lorito» antes de la actual reconstrucción, refugio de desamparados. Inicialmente fue un loreto más no porque fuera la advocación de esta Virgen sino porque este término que significa «oratorio» es adonde los vecinos de Alcanar acudían ahorrándose la subida al Castillo.

Y que me perdone Albert Bastardes por la denominación tan vacua como inapropiada con que titula su obra: cruces de término, cruceros, calvarios, simples cruces indistintamente son y fueron siempre ingenuas oraciones de piedra erguidas de cara al Cielo. Servían de momento para impenetrar el fin de las pestes y guerras, la bendición de los campos, las cosechas, alejar el rayo y el mal de ojo al ganado, una promesa expiatoria y una oración por las ánimas. Todo esto, sin perder de vista la protección contra las razias de los bajeles piratas imagino es lo que pedirían los antepasados ulldeconenses al elevar su mirada a esta Cruz, hoy a la vera del lligallo del Olivar y antes en la encrucijada de la Mera que es adonde debe ser debuelta por supresión actual del camino a Vinaroz, lugar en que hoy se yergue haciendo compañía al oratorio gótico bajo la advocación de Nuestra Señora de Loreto, patrona de la aviación española.

M.L. Galarza

Patronat de la Passió "ELS PASTORETS"

A la comarca del Montsià, a la Vila d'Ulldecona, per tercer any seguit es posa en escena la més important i mil·lenària de les tradicions populars. Els Pastorets o l'Adveniment de l'Infant Jesús, d'en Josep Mª Folch i Torres.

Part del quadre escènic del Patronat de la Passió, estrenarà també un altre cop, pels dies de Nadal, aquest espectacle amb deu quadres i quasi un centenar de persones. Al mateix escenari que es fa la Passió es representarà aquesta peça nadalenca per a grans i petits, que ha fet de Folch i Torres un dels escriptors més llegits de Catalunya. Hi ha que dir que Els Pastorets que s'esceñifiquen a Ulldecona tenen el recer del mateix Nadal. Els perso-

natges agrupats al caliu del foc, el pastor llet i el badòc, els dimonis amb el seu seguici de piro-tècnia, l'arcàngel Gabriel, són quelcom protagonistes d'aquesta obra que ha triomfat i que continuarà fent-ho en aquest món materialitzat i ple de misèries humanes.

L'obra té una durada de tres hores i escaig, es farà el proper dia 18 d'aquest mes de desembre el dia de Sant Esteve al vespre. Els Pastorets de Folch i Torres, amb les peripècies d'en Lluquet i Rovelló és una tradició nostra que tothom que desitge ho pòt presenciar debades aquests dies de Nadal al Teatre Municipal d'Ulldecona.

Asociación de Padres Colegio E.G.B. Ramon y Cajal

La asociación de padres del colegio público «Ramón y Cajal» organizó unos coloquios sobre «planificación familiar y métodos anticonceptivos» a cargo del doctor Javier Blasco.

Los cuales contaron con el beneplácito de la mayoría a juzgar por la gran afluencia de público.

Ello creemos que fue debido, por una parte, al interés que

suscita el tema del que, aún hoy, no hay toda la información que debiera. Y por otra a la calidad del conferenciante, que hizo una exposición brillante, exhaustiva y asequible para todos.

Pensamos que todo lo que sea ayudar a que la pareja tenga una sexualidad sin temores ni frustraciones repercute, a la larga, beneficiosamente en la educación de los hijos.

Porque como se dijo «No se trata de no tener hijos, sino de tener los que se deseen y cuando se deseen».

Mantener lo contrario son ganas de inmiscuirse en la libertad individual de cada uno y querer fomentar la ignorancia en la gente.

Cosa a todas luces inaceptable.

Angel Millán

CLINICA TORTOSA, S.A.

COMPANIA DE SEGUROS

ENTIDAD ASEGURADORA ESPECIALIZADA EN EL RAMO DE ASISTENCIA SANITARIA

Desea a todos sus asegurados unas muy felices PASCUAS DE NAVIDAD y un próspero Año 1984.

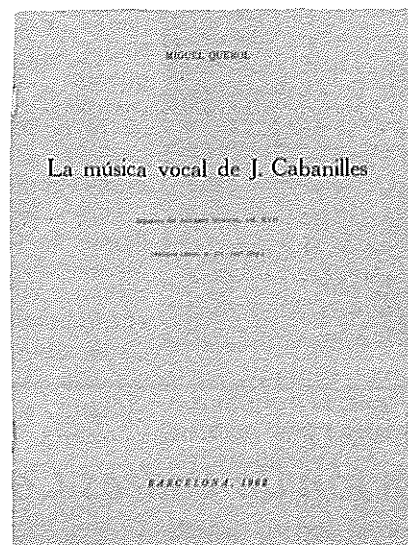
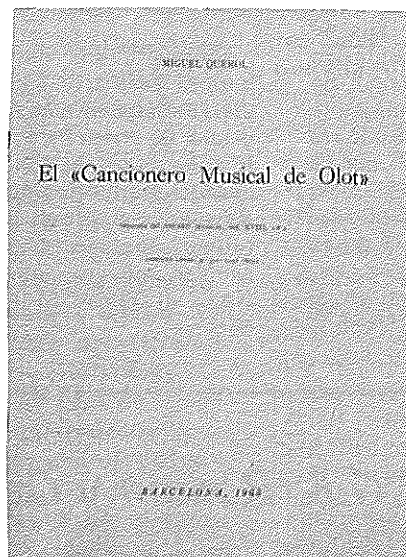
Desitja a tots els seus assegurats unes molt felices FESTES DE NADAL y un prósper Any 1984.

TORTOSA
Pl. Alfonso XII, 7
Tels. 44 48 15 - 44 43 12 - 44 29 01

GENERALITAT DE CATALUNYA
DIPUTACIÓ PROVINCIAL DE
TARRAGONA

Biblioteca Popular

IMPORTANT DONATIU DEL DR. EN MIQUEL QUEROL I GAVALDÀ (Continuació)

6.- Miguel Querol: LA MUSICA VOCAL DE J. CABANILLES. Separata del Anuario Musical vol. XVII. Barcelona, 1962. Estudi i transcripció de tres obres de J. Cabanilles, conservades a la Biblioteca Central de Barcelona.

7.- Miguel Querol (Barcelone): LA POLYPHONIE RELIGIEUSE ESPAGNOLE AU XVIIe SIECLE. - Colloque international tenu à l'Université de Liège du 9 au 14 septembre 1957. Université de Liège, 1964.

8.- Miguel Querol: EL "CANCIONERO MUSICAL DE OLOT". - Separata del Anuario Musical, vol. XVIII, 1963. Barcelona, 1965. Detallado estudio sobre: I La polifonía profana de la primera mitad del siglo XVII. - II Los compositores del "Cancionero de Olot". - Contenido del "Cancionero de Olot". Enumeración de las 74 piezas del Cancionero.

9.- Miguel Querol Gavalda: La producción musical del compositor MATEO ROMERO (1575-1647). Seminarie Voor Muziekwetenschap. Katholieke Universiteit. LEUVEN, 1969. Biografía del famoso compositor belga-español y noticia de las obras que de este músico se conservan todavía en España y fuera de ella.

10.- Miguel Querol: HIGINIO ANGLES (1888-1969): IN MEMORIAM. - Department of Music Institute of Latin American Studies the University of Texas at Austin. Yearbook, 1970. Edición bilingüe. Castellano e inglés.

11.- Miguel Querol: LA PRODUCCION MUSICAL DE JUAN DEL ENCINA (1469-1529) Separata del Anuario Musical, vol. XXIV. Barcelona, 1970.

12.- Miguel Querol: MANUSCRITOS CON MUSICA ITALIANA EN EL ARCHIVO DE LOS CABILLOS DE ZARAGOZA. - Barcelona, 1971. Escrito en homenaje al músico italiano Federico Ghisi.

13.- Miguel Querol: DOS NUEVOS CANCIONES POLIFONICOS ESPAÑOLAS DE LA PRIMERA MITAD DEL SIGLO XVII. - Separata del Anuario Musical, vol. XXVI. Barcelona, 1972.

14.- Miguel Querol: I FELIPE PEDRELL, compositor. II EL COMTE ARNAU. Separata del Anuario Musical, vol. XXVII. Barcelona, 1973.

15.- Miguel Querol: LOS ORIGENES DEL BARROCO MUSICAL ESPAÑOL. - Lección Magistral con motivo de la apertura del Curso 1973-1974 en el Conservatorio Superior de Música y Escuela de Arte Dramático.

(Continuará)

RECORDS D'AHIR DE LA VILA

AÑO 1922 CAMPO DEL TRINQUETE

De pie: Vicente Miralles, Manuel Bel, Francisco Badoch, Justo Ferré, Vicente Sancho (Amposta), Carlos Obiol (Godall), José Sansano, Miguel Muñoz, Agustín Labernia, Angel Fabregat, Miguel Forcadell.

Sentados: Juan Lafulla, Climent Lafulla, Jaime Querol.

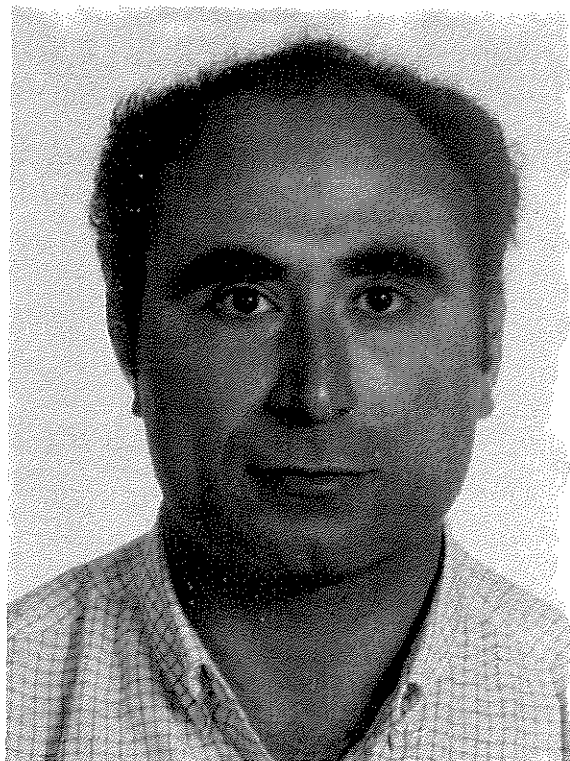

Foto y Carnet
José Martorell

ENTREVISTA

Gabriel Roig, President del Centre Cultural i Recreatiu

Per Manolita Nadal

El teatre ha esdevingut ja una tradició d'Uldecona. Una tradició que suposa l'esforç de molta gent amb imaginació, amb ganes i amb perseverança.

No fa gaire temps van concloure les Primeres Jornades de Teatre d'Afeccionats. Al Teatre Municipal d'Uldecona, tots els dissabtes, del dia 8 d'octubre al 19 de novembre, es van representar diverses obres teatrals.

Aquestes Jornades suposen una gran innovació. Per què? Doncs, principalment perquè han estat les primeres Jornades, no solament d'Uldecona sinó de les nostres comarques. I tant el nostre grup de teatre com els altres grups invitats van demostrar que eren autèntics professionals. El nostre poble va reunir gran quantitat de gent de les nostres contrades.

Ara parlarem amb Gabriel Roig, president del CCR, entitat promotora d'aquest esdeveniment cultural a la nostra vila.

— Què són unes Jornades de Teatre? Què signifiquen?

• Unes jornades consisteixen en un intercanvi cultural. És a dir, l'interès teatral fa que un grup conegui tota una sèrie de gent que té, més o menys, les matei-

xes inquietuds. I llavors conjuntament es dona a conèixer al públic el treball que realitza cada grup.

— De qui va ser la idea d'organitzar aquestes Jornades?

• Bé, ja feia temps que teníem al cap aquesta idea. A més ja fa molts d'anys que el CCR, per Sant Lluç, porta grups teatrals de fora. Concretament enguany havíem fet intercanvis amb molts de pobles. Llavors Torreblanca, Sant Jaume, Lleida... molts de grups volien venir a fer una representació per les Festes de Sant Lluç, ja que a Uldecona hi ha un ambient teatral molt bo. Davant d'això, vam pensar que una manera de fer possible la participació de tots, seria l'organització d'un esdeveniment. I així hi hauria una major fomentació del teatre i de la cultura.

— Grups de teatre que han participat.

• El Grup de teatre de Paüls, Lleida, Torreblanca, Sant Jaume, Tortosa, La Sénia i Uldecona.

— Parlem de la qüestió econòmica.

• Bé, de primer, vam anar a parlar amb Jaume Antich, alcalde d'Uldecona i president de la Comissió de Cultura. Llavors li vam exposar la idea de fer aquestes jornades, li vam explicar que hi havien set grups amb els quals ja estàvem en contacte i que tot això es podria portar a terme si l'Ajuntament ho patrocinava. És a dir, el CCR ho organitzaria, faria els cartells, la propaganda, els abonaments, els programes, però comptant amb la subvenció total de l'Ajuntament. I així es va fer.

El cost ha superat de molt les 200.000 pessetes, gairebé 300.000. Es van fer abonaments, i els preus eren populars, però tot i així s'hauran recaptat sobre les 100.000 ptes.

I no està gens malament si tenim en compte que el dia de la representació de "La Fortuna de Sílvia", els socis del CCR van entrar gratuïtament.

— Per a portar a terme unes jornades és fonamental una bona organització. Què s'ha de fer per aconseguir un bon resultat?

• Abans de tot, és fonamental formar un equip de treball ben organitzat on totes les persones siguin ben conscients de la seva missió. Després vam contactar amb tots els grups per tal de poder confeccionar els programes. Seguidament, vam enviar a cada grup cartells i propaganda, dient-los el dia de la seva actuació i la quantitat econòmica que se'ls assignaria. I més tard, quan ja arribaven els diferents grups a Uldecona, havia gent encarregada d'explicar-los el funcionament del local: els llums, l'escenari. A més a més, abans de l'estrena de La Fortuna de Sílvia, es va enviar una carta a cada poble on se'ls informava que havien de venir a recollir la seva placa commemorativa lliurada per l'Ajuntament. En fi, per a l'organització d'un esde-

des es necessita molta gent amb moltes ganes de treballar.

— Coses positives d'aquestes jornades.

• L'aspecte més positiu és l'intercanvi cultural i el coneixement dels diferents sistemes de treball de cada grup. D'altra banda és la primera vegada que s'han fet unes jornades d'aquest tipus a nivell comarcal. I a causa de la gran acollida del públic i dels grups, pensem que les jornades han de tenir una continuïtat.

— I tots aquests intercanvis, quines millores concretes poden aportar al grup de teatre d'Uldecona?

• Les millores poden ser de tot en general. A nivell de vestuari, de maquillatge, de llums, de so, d'interpretació, de muntatge. Al mateix temps es poden comentar diferents impressions entre tots els grups. Sempre es pot aprendre mutuament.

— Coses negatives.

• No ho sé. Penso que tot ha anat molt bé i que han estat unes jornades on tota la gent en general ha respost positivament.

— Quanta gent ha assistit? Molta?

• L'assistència no ha estat massiva, però sí millor del que esperàvem en un principi. En set setmanes hauran passat per taquilla de 3.000 a 3.500 persones, i tractant-se de la primera mostra de teatre està molt bé.

— De totes les coses que s'han esdevingut durant les jornades, quina cosa destacaries?

• Bé, m'han cridat l'atenció diverses coses. Totes les obres en general van estar molt bé, per exemple la de Lleida tenia una interpretació i un muntatge fantàstic. Una altra cosa que destacaria és l'equip de muntatge del CCR, el qual es va volcar en els seus esforços i va aconseguir un resultat admirable.

— La gent que ha vingut de fora, quina opinió s'ha endut d'Uldecona?

• Suposo que, com en totes les coses, hi ha gustos diferents. Però almenys, la gent amb qui he parlat, m'han dit que de veritat ha estat tot molt ben organitzat i que a més a més les jornades han tingut una qualitat. Crec que la impressió ha estat positiva i es repetirà l'experiència.

— Què ha representat per a Uldecona tot això?

• Efectivament ha representat un enriquiment cultural per a Uldecona i, d'hora, un major coneixement del món del teatre, a nivell d'afeccionats, per a les nostres comarques.

— Projectes de la Secció de teatre de CCR.

• El projecte més imminent el tenim el proper dissabte 26 de novembre que anem a representar a Tortosa "L'auca del senyor Esteve" de Santiago Rusinyol. Després el dia 27 de novembre, diumenge,

anem a representar "La Fortuna de Sílvia" a Jesús. El dia 11 de desembre participem a Tarrassa al 10 concurs teatral de Tarrassa. És un concurs dels més importants de tota Catalunya i participen grups de les quatre províncies. Esperem i destiguem fer un bon paper i poder endur-nos el màxim de premis. Per Nadal, estem ja preparant unes obretes infantils i per any nou, una altra obra on actuaran els juvenils. Més avant farem l'obra còmica que presentem cada estiu. I després, si l'any que ve hem de continuar les jornades, ja tenim estudiada una obra de molta qualitat.

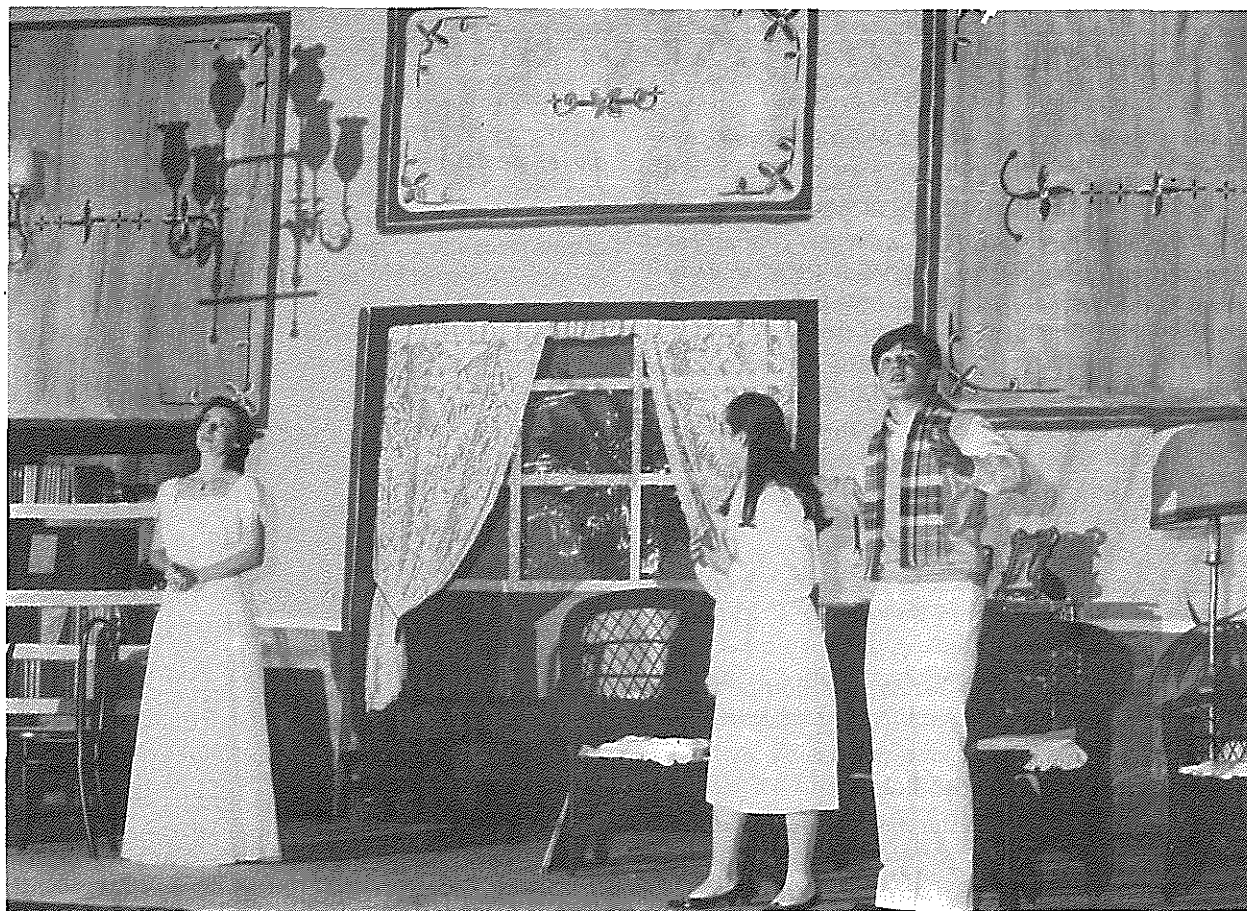
— Creus que les jornades de teatre a Uldecona esdevindran una tradició?

• Sense dubte. Crec que sí perquè tant l'Ajuntament, com el CCR, com tota la gent que hi ha assistit, estem interessats en donar-li una continuïtat.

— I ara parlem de l'últim dia, parlem de La Fortuna de Sílvia.

• L'últim dia, com ja hem dit abans, el teatre municipal es va omplir de gom a gom, els socis van tenir accés gratuïtament, van venir representants de tots els grups que havien participat a les jornades (fins i tot els de Lleida que, a causa de la distància, era més problemàtic), també van assistir l'alcalde i els membres de la Comissió. Després, es va interpretar La Fortuna de Sílvia que és una obra d'un gran contingut, una obra en la qual Segarra fa una crítica de la guerra i de la violència i un estudi del caràcter dels personatges davant d'uns fets concrets.

— Això mateix, últimament la línia teatral d'Ulldecona es caracteritzava per tota una sèrie d'obres còmiques. La gent va al teatre a riure i potser no es fixa massa en la qualitat de l'obra. Com ha acceptat el públic una obra seriosa com és La Fortuna de Sílvia?

● La gent va respondre bé perquè ja des d'un principi es va fer un plantejament on quedava claríssim que l'obra que anàvem a presentar era seriosa. Vam ambientar el local amb una música adequada i amb unes gravacions que introduïen l'esperit i l'estil de l'obra i de l'autor, i on quedava explícitament entès, que era la nit de la cloenda de les Jornades. Evidentment hi havia gent que anava predisposada a riure, però que a la fi, va sortir plorant per l'emoció de l'obra. Aquest fet demostra que el públic seguia la representació amb una atenció total, ja que és molt difícil fer plorar.

— Ara parlem de les interpretacions. Quina interpretació destacaríeu?

● Crec que tots, començant pel primer i acabant per l'últim, tots van tenir una interpretació excel·lent.

— La direcció.

● Una vegada més, hem de donar les gràcies a Pere Sans que s'ha esforçat i s'ha interessat moltíssim com sempre. Més encara, penso que aquesta vegada ha estat fins i tot més exigent amb els actors, per tal de treure el màxim rendiment de l'obra. A més a més, podem dir que ha comptat amb l'ajuda de Joan Baptista Viscarro que ha estat molt important.

— Premis.

● Com estava previst, la Comissió de Cultura amb Jaume Antich al cap, va fer el lliurament de les plaques commemoratives a cada grup de teatre que havia participat a les Jornades.

— Una resposta concreta. Quina obra et va agradar més?

● La Fortuna de Sílvia.

— Alguna cosa més?

● Donar les gràcies a la Comissió de Cultura per fer possible aquesta iniciativa. I res més, només dir que desitgem que l'any que ve es pugui repetir l'experiència.

Moltes gràcies! FELICITATS!!!

Cazadores sí, escopeteros no

Partamos de la idea, de que un hombre con una escopeta al hombro, no es siempre un cazador.

Yo entiendo que si la democracia comienza por uno mismo, esto debe llevar consigo «una gran dosis de autodisciplina». Y ahora no voy a explicar, ni la ley de caza, ni la reglamentación vigente; Pues con todo ello, tal vez consumiríamos dos revistas completas y no sacaríamos conclusión alguna. —¡Bueno SI— sacaríamos una conclusión... VENDER LA ESCOPETA...

Pero no queriendo vender la escopeta ni tampoco llevar en la mochila la ley de caza, podríamos aplicarnos un sencillo decálogo de preguntas, el cual comprendo que es fácil de recordar, pero muy difícil de CUMPLIR, —NO IMPOSIBLE DE CUMPLIR.

¿Tengo algunas tierras trabajadas en este coto del cual disfruto?

¿Respeto a los propietarios y a sus fincas como si fuesen mías?

¿Soy consciente del daño que puede causar un mal cazador dentro de un coto? Con las especiales características del

nuestro. (No olvidemos que disfrutamos del mayor N° de hectáreas por cazador, de toda la provincia de Tarragona).

¿Ayudo a las especies en vías de extinción, para aumentar su reproducción y su recuperación?

¿Respeto las especies protegidas?

¿Tengo presente que para ayudar a cualquier Asociación, cultural, recreativa o deportiva y de cualquier otro tipo, no es condición indispensable, pertenecer a su junta de gestión o directiva?

¿Hago crítica constructiva de la o las entidades a las cuales pertenezco?

¿Recuerdo hace 10 años lo que cazaba cuando salía a pasturar la escopeta?

¿Me informo debidamente a quien competa «ante una duda, problema o posible infracción»?

«TENGO DERECHO POR— QUE PAGO» Y PASO DE TODO...

Si recordamos algo de los nueve apartados primeros, prescindiendo INTEGRAMENTE del N° 10. Habremos conseguido dar el primer paso y estaremos en el buen camino.

ESTIC BORRATXO

Jo no sé —hip— que te'l vi
del meu Poble —hip—
que cada tres per quatre
se fa terbol —hip— i se'ns fa agre
Diuen —hip— els que ho entenen —hip—
(els tècnics)
que si la maquinaria: no funciona
els homes —hip— no desarrotllen
és una raó —hip— amb perdó —hip—
que són les rates —hip— molt grosses
que es passegen —hip— (amb sabates...)
Cheics!... i les rateres?
I els Homes? —hip— Poseu força veneno
i —hip— aviam si les espanteu —hip—
d'una punyetera vegada —hip— perquè
qualsevol dia —hip— tindrem bofetades...
ho —hip— alguna cosa pitjor —hip—!

XAVIER GAUXACHS
Bons Nadals

NI ELS RUSSOS NI ELS AMERICANS

Veig a la "Tele"
els pallassos
de tots els dies
i no em fan riure gens...
ni els russos
ni els americans
ni les teranyines
que teixeixen
les monstruoses aranyes
del Món
perquè mai en tindran prou
d'armes
per fer callar
el seu afany boig
de Poder
i tremolen rabiosos
com les fulles
com los gossos
davant la tempesta
que s'atansa.

XAVI GAUXACHS

Arreglem el passeig de les Escoles

La veritat, és que el "cas" de la nit de ball en pro d'un nou camp de futbol, a mi també em té preocupat...

És tot tan estrany i dolorós, que no sé en què pensar... Quan un poble, amb la nostra mentalitat, no respon a la crida de col·laboració i ajut al "Déu Futbol", la veritat: ací passa alguna cosa... rara.

Ara bé, jo també volia demanar quelcom (que ningú s'espanti que vaig amb unes altres intencions). Lo del "camp", jo sé que es farà, perquè, primera: el Poble li fa falta, i segona perquè al davant del projecte hi són persones que lluitaran perquè l'obra sigui realitat.

Però lo que jo volia demanar, demano a tot el poble, és quelcom que també és necessari: Arreglem, que ja és hora "lo Passeig de les Escoles". Podria afegir una llarga llista de raons, pero com tothom les coneixem no caldrà fer-ho.

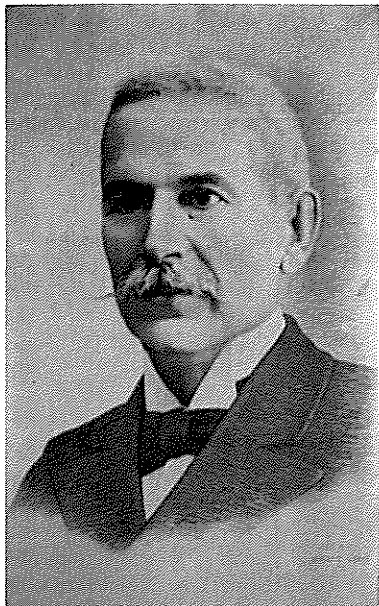
Arribat ací, és com posar el dit a la llaga, m'equivoco? Ja sé que sortiran alguns coloretos a la cara d'algun, però de lo que es tracta és d'anar per feina, i quan més prompte millor. Una de les maneres de portar-les a bon fi, podria ser aquesta: AMB LA COL·LABORACIÓ I L'AJUT DE TOTHOM, sí, sí, així d'estrany... però efectiu.

Que els senyors que tenen els mitjans de poder... poder-ho fer que ho estudien i ens cridin per a començar l'OBRA. Jo m'apunto.

Gràcies.

Xavi Gauxachs

¡BONES FESTES I...
MÉS BON ANY NOU!

Manuel Sales y Ferré un científico español de máximo relieve

samiento importante en ese momento: el idealismo metafísico. Sin embargo, tanto Sales como el primitivo Krausismo defienden un idealismo racionalista. Intenta así diferenciarse de la metafísica neoescolástica a la que acusan de ahogar la razón por medio de la fe.

A pesar de que, en posteriores evoluciones de su pensamiento, Sales supera la metafísica Krausista, sin embargo, en sus raíces mentales, sus preocupaciones vitales y culturales, se detecta siempre el talante Krausista.

SEGUNDA ETAPA: ESTUDIOS HISTÓRICOS/ POSITIVISMO

En la segunda etapa el pensamiento de Sales y Ferré está marcada por sus **estudios históricos**. En una primera fase las preocupaciones históricas de nuestro autor no están en contradicción con los presupuestos mentales de su anterior etapa.

La segunda fase de su obra histórica está ya transida de **positivismo**. Sales y Ferré se muestra como el primer autor, dentro de lo que Posada denomina Krauso-positivismo, (y casi el único si se excluye a Dorado Montero) que con claridad inclina el dualismo idealismo-empirismo a favor del segundo, tomando una posición profundamente positivista, intentando alejarse de las fundamentaciones metafísicas-krausistas. Los restantes autores Krauso-positivistas mostrarán a lo sumo un eclecticismo, pero siempre con proclividad hacia una metafísica krausista que no superan. Por su decidida inclinación al positivismo, será atacado, sin embargo, no solo por los tradicionalistas, sino también por los Krausistas que verán en su positivismo una traición a su primer pensamiento.

TERCERA ETAPA: SOCIOLOGÍA

La tercera etapa de la obra de Sales y Ferré está marcada por su **obra sociológica**.

PRIMERA ETAPA: KRAUSISMO

La tendencia primera del pensamiento de Sales y Ferré es hacia la Filosofía y más concretamente hacia la **metafísica Krausista**.

A través del Krausismo hay que inscribir a Sales, en su primera etapa, dentro de las grandes coordenadas del pen-

Con sus «**estudios de Sociología**» (1889), libro al que siguen, formando un solo todo, los tres tomos de su «**tratado de Sociología**», y con su «**Sociología General**» Sales se convierte, tanto por la naturaleza de su obra sociológica como por la fecha en que se produce, en el **primer sociólogo español**.

Su sociología superando el biologismo de origen darwinista y spenceriano y aprovechando los avances del positivismo en la Psicología, está a la altura de los sociólogos de su época, siendo superior a la de los organicistas biológicos y también en muchos sentidos a la de autores como **Fouillée, Tarde, Balwing, Gibbins, Ward, de Gree**; pudiéndose comparar con dignidad con la de **Durkheim**, en su intento de separar a la Sociología de la Biología y la Psicología y en el empleo muchas veces de un lenguaje lógico científico.

En cuanto a España, Sales no solo fue quien primero escribió una obra sobre Sociología, lo que efectuó con sus «**Estudios**» y su «**tratado**», sino que con la «**Sociología General**» es también el primero que crea en nuestro país una Sociología en sentido estricto, científico y sistemático.

Aunque no hace una explícita división entre sociología teórica y práctica, admite, no obstante, ambos sentidos en su Sociología y concretamente señala que la cuestión social es un problema propio de la misma. Además de la Sociología predominantemente teórica recogida en el «**Tratado de Sociología**» y en la «**Sociología General**», en Sales existen manifestaciones de Sociología que podríamos denominar política o práctica. Los más importantes de estos trabajos están recogidos en la obra «**Problemas Sociales**». En este sentido hay que señalar que Sales es

uno de los primeros pensadores que, de una forma concreta y determinada, se refiere a la crisis político-social y de conciencia que afecta a nuestro país a finales del siglo pasado y comienzos del presente. Es **un antecedente de una problemática que más tarde interesará a los pensadores de la generación del 98**.

tendrá que venir la evolución conciliadora y armonizadora entre los extremos.

Este mismo sentido de evolución, no de revolución, es lo que hace que Sales defienda que en todo cambio social la tradición debe ser armonizada, no rechazada por el progreso.

SALES Y LA POLÍTICA

Aunque Sales se encuentra alejado de toda vida política activa, en sus escritos se detecta una profunda **preocupación por la política y por el Estado de Derecho**. El Estado de Derecho, se manifiesta para él en la **Constitución** que garantiza y declara los derechos de la persona, crea las instituciones públicas y señala a ésta la órbita en que han de moverse.

Por sus teorías evolucionistas y organicistas Sales **rechaza los extremismos sociales y políticos** de cualquier signo y con sentido dialéctico afirma que todo movimiento extremista provoca otro igual e incluso más acentuado, de sentido contrario, capaz de restablecer el equilibrio. En última instancia

Consecuencia de esta doctrina, Sales rechaza por igual tanto el liberalismo individualista que conduce al capitalismo como el socialismo colectivista, no democrático.

El organicismo armónico conducirá a Sales a buscar un término medio entre los dos extremos estudiados: el individualismo y el socialismo colectivista y lo encuentra en la **democracia**. Desde un punto de vista dialéctico podríamos decir que es la síntesis de los dos elementos antitéticos.

Desde un elitismo típicamente Krausista, Sales señala que la democracia se impondrá a través de la acción de las clases superiores y el Estado y por el influjo de la ciencia y de la cultura.

La democracia es, pues, para nuestro autor un movimiento moral y cultural más que económico-político. Rechazando el Estado liberal, individualista e inhibicionista, Sales aboga por un Estado intervencionista de carácter paternal y protector de las clases más necesitadas, pero respetando siempre la libertad. Se puede hablar en Sales de un **liberalismo reformista o de un socialismo plural y democrático**.

En cuanto a la organización socio-política en la democracia, Sales se opone al individualismo liberal que niega la existencia de entidades autónomas e intermedias entre el Estado y el individuo. En este sentido Sales es tal vez el autor español que con mayor clarividencia defiende un **Estado de las Autonomías, aunque no emplee este nombre**.

Por su organicismo, se opone también al centralismo político y administrativo y defiende una mayor **autonomía de municipios y regiones** siempre, naturalmente, a través de una coordinación y subordinación al Estado.

Con visión sociológica y aunque nos advierte de los abusos del régimen de partidos, defiende la existencia de los **partidos políticos como vehículo de las diversas corrientes sociales** y señala que sus caracteres son dobles: sociales por su origen, políticos por su fin.

CIENTIFICO INDEPENDIENTE

El carácter científico independiente de Sales, con teorías y metodologías siempre

por delante de la mayoría de los autores contemporáneos suyos, a la par que su falta de renombre político nos dan la clave para comprender las causas del desconocimiento de su obra. Si desde el Krausismo con su gran influencia no se prestigia ni potencia la obra de nuestro autor al que se considera un desertor de sus orígenes, mucho menos se favorece ésta desde otras posiciones ideológicas y culturales. Recuérdese por ejemplo la polémica constante de Sales y Ferré con los católicos conservadores.

La ocupación por **Severino Aznar** de la cátedra de Sociología, vacante a raíz de la muerte de Sales, marca el comienzo del monopolio de la sociología por parte del catolicismo social a la par que el declive del nombre de Sales. Los presupuestos de la Sociología Católica inspirada en los textos pontificios y en la doctrina social de la Iglesia, no constituyen precisamente el mejor vehículo para el conocimiento de la sociología «laica» de Sales. Notemos que desde Severino Aznar la sociología española ha estado dominada por la tendencia católica, casi hasta nuestros días. En relación también al **carácter científico** de Sales hay que señalar que al no enraizar el positivismo de forma profunda en nuestro país en lo que respecta a las ciencias culturales la obra sociológica de nuestro autor, típicamente positivista, no podría ser fácilmente comprendida aceptada ni difundida.

Por lo que respecta a la otra razón fundamental del desco-

nocimiento de su obra no cabe duda que su apartamiento de las tareas y preocupaciones políticas de partido es una causa fundamental que es reconocida incluso por sus mismos detractores.

A pesar de este desconocimiento intencionado es gratificante encontrar testimonios como el del gran poeta **Antonio Machado** que fue discípulo suyo y que siempre da el tratamiento de **maestro**.

ANIVERSARIO

Este año se cumple el centenario de la publicación del primer volumen de su compendio de **«Historia Universal. Edad prehistórica y periodo oriental»** que sirvieron de texto en las Universidades de **Sevilla y Madrid**. En esta obra se refleja paradigmáticamente el método Krausopositivista aplicado al estudio de la historia pero con una mayor proclividad positiva, lo que hace posible un estudio científico de la Historia. Por ello hay que recordar a Sales como uno de los creadores de la Historia como ciencia de España.

En 1883 Sales y Ferré se encargó de la nueva cátedra de reseña histórica de las principales transformaciones políticas y sociales de los pueblos europeos.

También en 1883 por primera vez Sales dictó un curso de Sociología en el **Ateneo de Madrid**.

Existen motivos pues para recordar a **Manuel Sales y Ferré**.

MANUEL NUÑEZ ENCABO

Apartándome un poco de la temática de mis colaboraciones en la revista y tomando en consideración las amables indicaciones de mi amigo y contertulio de mesa de Café —(si me lee sabrá a quien me refiero)— intentaré comentar algo que haga estricta referencia a nuestra población —siempre y desde luego— bajo mi personal óptica y leal entender.

Encontrar el tema ha sido bastante fácil. Precisamente a la salida de una de las tertulias mentadas y subiendo por la Calle de San Lucas en coche me encuentro con la presencia del Cabo de la Guardia Municipal el cual haciendo gestos ostensibles me indicaba que no aparcase, donde era mi intención, por estar señalizada su prohibición, según comprobé, efectivamente, después. El guardia que le acompañaba iba tomando nota de los coches mal aparcados. No puedo precisar si los estaba denunciando o bien efectuaba un primer aviso o advertencia de la infracción.

Lo que creo que pretende el Ayuntamiento, a través de la Guardia Municipal —y me parece muy loable— es eliminar la anarquía y el caos que reina en nuestra población en materia de tráfico, pero principalmente el abuso de los mal aparcamientos que suelen producirse en casi todas las calles. Si con las medidas que se toman o se van a tomar se consigue la fluidez necesaria y se eliminan los atascos ¡bienvenido sea!

Yo pediría a mis conciudadanos que ayuden a que las medidas que se han tomado sean eficaces. Nuestro apoyo y colaboración pueden ser importantes para que podamos ofrecer una realidad de pueblo ordenado y responsable. A los encargados de velar y mantener este orden circulatorio aconsejarles que impongan las sanciones con estricta justicia y sin discriminación y sobre todo actuar con la debida educación y respeto con el infractor. Como anécdota he de confesarles que he sido varias veces multado justa e injustamente y algunas veces, pienso, que con discriminación. Mi parte de culpa la asumo totalmente, pues pienso que hay que admitir nuestras faltas cuando las ocasionamos. Pero, por favor, sin acción discriminatoria. Recordemos que la Constitución contempla que los españoles somos todos iguales ante la Ley.

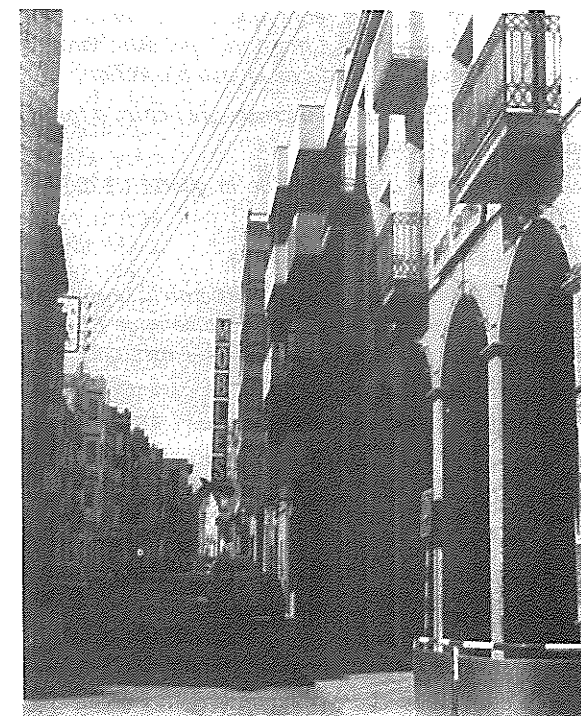
Aunque la pequeña exposición de unos hechos no tenga, probablemente, ningún interés para Vdes. —los posibles lectores— he reseñado esta pequeña historia, porque en cierta manera ilustrará las ideas que sobre ciertas formas de conducta trato de exponer. Si me he permitido hacer esta pequeña simbiosis realista a modo de introducción es porque aparte de decir siempre lo que pienso, creo que la Sociedad estamos viviendo unos momentos muy cruciales de crispación continua donde los nervios los tenemos —casi siempre— a flor de piel. Nos volvemos insolidarios con los

Tiempo de Vivir por Vicente Roig Comportamientos humanos

demás, y ahora más que nunca, actuamos de forma individualizada. La Sociedad nos amenaza continuamente con tantas cosas a la vez que la mayoría nos volvemos insensibles a todo tipo de situaciones: catástrofes, asesinatos, terrorismo, guerras, etc. etc.

La asistencia a las reuniones de Sociedades o Entidades es siempre precaria, salvo que se presientan posibles escándalos o enfrentamientos personales que presumiblemente ofrecerán espectáculo, desgraciadamente triste y con resultados siempre negativos para todos. Se nota la falta de civismo y sentido de responsabilidad de muchas gentes. Todo ello ¿por qué? Hablamos de política y no dialogamos ¡gritamos! Hablamos de fútbol y la mayoría de las veces no comentamos ¡ichillamos! Siempre alzando la voz y tratando de imponer a los demás nuestras ideas o criterios. Todo esto ocurre y circula a través de nuestra avanzadísima Sociedad y obviamente a nivel local donde todos nos conocemos y parece que tengamos más derecho a molestar al prójimo. Incluso algunas veces contestamos a determinadas personas juzgando a toda una familia o clase política. No nos importa; lo primordial, para nosotros, es incordiarle, pisotearles y algunas veces menospreciarles. Todo ello en aras de uno de los principales deportes nacionales: la envidia. Razón y propósito que suele guiar a muchos ciudadanos desde el alba al anochecer.

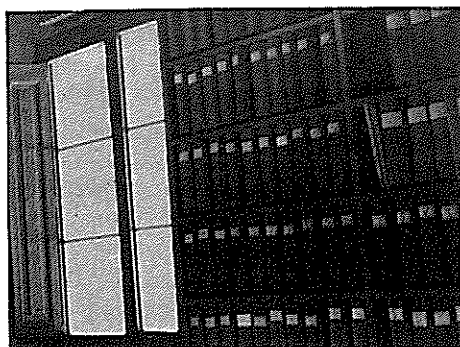
Hay que hacer un esfuerzo para ser más moderados, más dialogantes y sobre todo más solidarios con los demás y que el civismo, tantas veces demostrado en ocasiones importantes, no nos condicione en el momento de la posible discusión. Si lo conseguimos, en parte, habremos avanzado positivamente sobre una parte importante del comportamiento humano: LA SOLIDARIDAD.

SUBSCRIUTE A

LA REVISTA MENSUAL D'INFORMACIÓ
LOCAL DEL TEU POBLE

LITERATURA

Literatura Castellana

Rafael Alberti

(Premi "Cervantes 1983")

S'ho mereixia, ja ho crec.

Com no, des d'aquestes pàgines volem felicitar-lo; és una felicitació sincera de tot cor, perquè Alberti l'entranyable poeta del 27 s'ho mereix tot, això i molt més.

Alberti, néix a Port de Sta. Maria (Càdiz) l'any 1902. Estudià als jesuïtes però en guardà un mal record dels religiosos que l'educaren.

Era aficionat a la pintura cap a l'any 17 al marxar a Madrid.

Poc a poc comença a escriure poemes que passen a ser, d'una activitat secundària a la seva principal afició ajudat per les lectures de Lorca i les xarxes amb Dàmaso Alonso. Ell mateix diu:

"No tengo ninguna profesión; es decir, sólo soy poeta". L'any 1925 va rebre junt amb Gerardo Diego el "premio Nacional de Literatura" pel seu llibre *Marinero en tierra*. Poc cal dir de la seva biografia.

L'any 1927 té una gran crisi de fe i entra a formar part del partit comunista.

Va participar activament de la guerra i s'exilia a l'acabar aquesta.

L'any 1976, retorna a Espanya.

Crec que no cal estendre's molt amb la seva vida ja que això vol ser més que res un homenatge fraternal d'amor i pau al poeta més amorós i més pacífic de tots.

Cal parlar de la seva obra poètica:

Alberti, va ser el gran poeta de lo popular, de lo culte de lo tradicional i vanguardista.

Tot ho afegia amb un llaç: l'amor.

A la seva poesia es troba el crit desgarrat de l'angúnia i l'humor més subtil i irònic.

També la política regna als seus escrits però sempre amb un toc d'humanitat i tendresa. Va estar sempre en contacte amb el "Romancero i cancionero español" i amb Gil Vicente.

Podem dividir la poètica d'Alberti amb diverses etapes:

a) POESIA TRADICIONAL

És l'època de *Marinero en tierra*. Llibre magistral ple de nostàlgia i enyorament de la seva terra gaditana, la mar, el sol... tot recordat des de Madrid la tristesesa que li suposa l'estar lluny de la seva terra es transforma als poemes en una graciosa estrofa, plena de color i també pena.

b) ÈPOCA VANGUARDISTA

Que s'estrena amb el llibre *cal y canto* on es barreja el barroquisme típic de Góngora (poeta admirat per l'autor) i un vanguardisme atrevit i lliberat.

Ja s'aprecia una tendència futurista. En aquesta època escriu molts poemes dedicats a actors com Buster Keaton, Charlot, Laure i Hardey... etc. Però cal parlar del —pot ser— seu millor llibre *Sobre los ángeles* (1927-28).

S'aprecia una gran crisi de l'autor. Utilitza una tècnica surrealista plena d'enriquidores imatges. El poeta va errant per un món caòtic i deshauciat. Ha estat expulsat del paradís ¿de quin paradís Alberti? ¿Què és lo que et passa...? Un poeta és l'expressió d'una comunitat, o d'una ànima, Alberti es sentia sol, la crisi era total i uns àngels cruels i roïns s'apoderaven de la seva persona.

Aquests àngels simbolitzen la crueltat, la mort, la desesperança, la guerra... el desengany, la mala sort... etc.

c) POESIA CIVIL

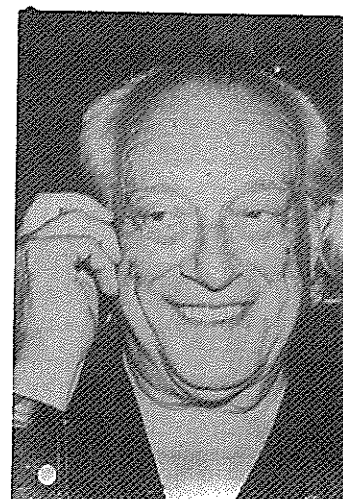
La seva poesia que era minoritària passa a ser combativa, al servei de l'home del poble i com a fi té la revolució. Amb el significatiu títol: *Poeta en la calle*, comença una nova etapa de poesia "d'urgència" amb menys estètica i forma però pot ser amb més contingut, o millor dit, amb més càrrega política. Altres llibres són: *De un momento a otro*, *Entre el clavel y la espada*.

d) POEMES DE L'EXILI

És l'etapa més profitosa, o millor dit, la de producció més abundant.

S'ha publicat al nostre país un recull d'aquests poemes amb el títol *Poemas del destierro y de la espera*, segueix amb la poesia civil però també amb els temes tradicionals sense oblidar les formes innovadores. Però cal remarcar que el pobre i estimat poeta està a l'exili... com molts... com tots, perquè els que es van quedar també van estar a l'exili, amb l'ànima plena d'amargor i de ràbia i els que van arribar més tard, van néixer amb aquesta ràbia i amb els ulls plorosos; amb un regust de porc a la boca i amb un llibre de Miguel Hernández o d'Alberti o de Lorca, amagat sota el coixí.

Per això els poemes a la Pàtria són els més importants els que tenen un accent cru i desgarrat. Perquè qui no està a casa sap lo molt que s'estima la terra i no és falç patriotisme i és amor. Amor de veritat, amor sincer.

Cal dir alguns títols com: *Retornos de lo vivo lejano* o *Baladas y canciones de Paraná*.

També escriu prosa: *Imagen primero de...* dedicada a autors coneguts i *La arboleda perdida*, preciat llibre de memòries.

Felicitats Alberti! i sort, molta sort. S'ha fet justícia i si t'ho has passat mal a una terra llunyana... ja has tornat aquí. L'home va morir i amb ell la idea, i tu vas néixer de nou quan la dictadura no va existir.

I ara que poc a poc deixem entrar la llibertat a casa nostra... te donen un premi... i jo mil, dos mil o un milió de premis, de records i d'amor.

Això ha estat la notícia, i també la felicitació.

A Alberti li han donat el premi "Miquel de Cervantes 1983". S'ho mereixia, ja ho crec.

Per Dolors Sanjuan Auba
Rosa Mª Poy Roda

Literatura Catalana Eugeni d'Ors

Eugeni D'Ors i Rovira nasqué a Barcelona al 1881. La seva infantesa introvertida l'inclinà a la lectura. Estudià el batxillerat a l'Institut General i Tècnic, i l'any 1897 inicià la carrera de Dret a la Universitat de Barcelona. Des de molt jove freqüentà centres literaris i artístics, especialment el dels Quatre Gats, i inicià ja algunes col·laboracions a la premsa («La Renaixença», «La Veu de Catalunya»...)

L'any 1905 es doctorà en dret a la Universitat de Madrid, i posteriorment seguí la carrera de Filosofia i Lletres, especialitat en què es doctorà amb un treball sobre «Las aporías de Zenón de Elea y la nación moderna de espacio-tiempo». Atret pel periodisme, segueix col·laborant regularment amb dues signaturs diferents: «Octavi de Romeu» i «Xènius», pseudònim amb què esdevindrà famós.

Al 1911 fou nomenat secretari general de l'«Institut d'estudis catalans» començant la seva fructífera col·laboració amb l'obra de Prat de la Riba, que assenyalarà el moment més alt de la seva influència en la vida pública de Catalunya. Des del seu càrrec promogué iniciatives, especialment la preparació d'uns Arxius de l'Institut de Ciències on publicà alguns treballs filosòfics seus. La seva dilatada i polifacètica obra fructificà en un gènere de la seva

invenció, la GLOSA, breus comentaris de l'actualitat ciutadana artística i literària de gran volada. La importància del «GLOSARI» fou immensa i de fet marcà amb la seva empremta tota una generació. Ors propugnà amb el «GLOSARI», uns ideals cívics que compartia amb el catalanisme naixent i elaborà la doctrina estètica del que anomenà NOUCENTISME.

Podríem dir que és gràcies a la intensa tasca doctrinal i creativa d'en Eugeni que en l'actualitat podem parlar del moviment noucentista. Encara que al 1920 tota la seva producció esdevingué en llengua catalana, el nom d'Ors era popularment conegut per l'èxit de les seues gloses i de la traducció al castellà de la seva obra més personal fins llavors, «LA BEN PLANTADA». Aquesta narració pertany a la tetralogia «Les Oceàniques», en la qual tracta de simbolitzar, per mig de quatre figures de muller, una sèrie de mits i conceptes. Amb «LA BEN PLANTADA», Ors simbolitzà el que havia predicat sobre la mediterraneïtzació necessària de la sensibilitat, el retorn al classicisme de la cultura catalana i també, la doctrina del catalanisme estètic i polític, és a dir, del noucentisme.

Segueixen a aquesta, «GUALBA, LA DE MIL VEUS» (1921); «LA VERDADERA HISTÒRIA DE LIDIA DE CA—

DAQUÈS» (1954) i «SIJÉ».

Una altra novel·la important esdevingué «OCEANOGRÀFIA DEL TEDIO», «fussió original de novel·la pricològica de «tempo» lentíssima i de relat filosòfic moral, regit per unes coordenades de pensament inflexible, per una espectacular metafísica d'Auto Sacramental», segons Eugeni G. de Nora.

D'Ors és autor també de relats breus, com «MAGÍN, O LA PRECISION Y LA NOVEDAD», subtítulat «conte filosòfic», doncs —com ens diu Nora— «partint tant de l'estètica com de la filosofia, seguí plenament en elles al crear les seves obres de ficció».

Sigui com fóra, les suggestives narracions d'orsianes, de tan personal construcció, constitueixen un exercici d'escriptura poc comú entre nosaltres.

La bona acollida dispensada al pensament orsià per part de la intel·lectualitat madrilenya, amb Ortega al cap, contribuï a la difusió de les seves idees i del seu model d'escriptura, i, qui sap sinó també, a l'abandonament del català com a llengua literària i la seva adscripció consegüent del nostre escriptor al context general espanyol.

COMENTARIO DE CINE

Per Angel Millan Sanz

«EL SINDROME DE CHINA»

de
James Bridges

Toda película tiene un soporte literario que es el argumento, que más tarde se desarrolla en el guión técnico.

Es evidente que de la calidad, originalidad o trascendencia del tema, la adecuación del guión y la posterior realización depende el buen acabado de dicha película.

Hoy quiero razonarles el argumento de ésta, que trata de la posible catástrofe que ocurriría en caso de producirse un accidente en una central nuclear. (Lo ocurrido en la central de Harrisburg en su día le dio una publicidad indirecta en el momento de estrenarse) Por un incidente, sin mayor trascendencia, el ingeniero jefe llega al convencimiento de que es un serio peligro el poner otra vez el reactor al máximo de potencia.

Su postura de querer denunciarlo le enfrentará a las gran-

des compañías, y éstas, aduciendo que pararlo representaría grandes pérdidas, no solo no le hacen caso sino que deciden eliminarlo.

La reacción lógica del espectador es de condena ante actitudes como ésta, por eso, para tranquilizarle un poco, al final su amigo dice que hablará, que habrá una investigación, que eso no puede quedar así.

Es una clásica salida de «Final feliz» que demuestra lo inmoral de estos finales. Porque ¿Quién nos asegura que no matarán también al amigo? ¿No hay suficiente con que un imbécil se de con la cabeza contra la pared?

Por otra parte, de que se produzcan situaciones como esta somos todos un poco culpables ya que sólo somos capaces de movernos por nuestras cosas, aceptando un orden de cosas donde el fin primordial es

el dinero y en el que se dice que hay igualdad de oportunidades pero en realidad solo medran los más fuertes, o los que no tienen escrúpulos.

Además utilizando por bandera los valores de Occidente y el humanismo cristiano (Por favor, no ofendan a Cristo).

¿Cómo puede justificarse que mientras haya países con miseria, donde la gente muere de hambre sin ninguna esperanza de mejora haya otros que gasten cifras desorbitadas en armamento? Y (Lo que es peor) estén dispuestos a utilizarlo en cualquier momento aunque ello represente arrasarlo todo.

Por todo esto tendremos que reconocer que resulta lógico el que una gran compañía ante la coyuntura de perder miles de millones decida que es más rentable matar a un entrometido, o a todos los que sea necesario.

Reconozco que a este escrito le ocurre como en las películas, que todo parecido con una crítica cinematográfica es pura coincidencia.

Por ello les diré que la realización es discreta, que Jane Fonda no está lo brillante ni lo atractiva de otras veces, y que Jack Lemmon sí está genial. Es el mismo gran actor de: «Escala en Hawaii», «Con faldas y a lo loco» y «El apartamento», pero ahora en la vertiente dramática como en «Salvad al tigre» y «Missing».

El tema y el son, con mucho, lo mejor de la película.

Ell estava nerviós. Després molt temps de somniar l'arribada d'aquell moment, aquest s'apropava ràpidament. Sols mitja hora el separava de la felicitat. Ja ho tenia tot amarat, el tratge nou, les sabates, i fins i tot, una corbata.

Fora al carrer la foscor de les primeres hores de la nit s'estenia poc a poc, suau-ment... Al cel, uns quants estels li feien l'ullet.

— «T'ho dic jo. Tens d'aprendre solfeig. La música és quelcom molt bonic, i el saber no ocupa lloc».

I dit i fet. Al dia següent es va presentar davant d'aquell edifici. Va esperar un moment i, decidit, va entrar. Es va veure dins d'una sala on hi havien molts joves estudiant. En això va sortir un home d'un petit quartet, quan el va veure el va fer passar, van intercanviar unes paraules, i ja estava la cosa arreglada.

Les primeres lliçons li varen parèixer difícils. Notes, pentagramens, claus... moltes coses noves de les que no havia sentit parlar mai. El primer va ser aprendre les notes de la clau de sol, després li van ensenyar a fer el compàs, i més tard li van donar un llibret amb moltes lliçons. Cada tarda anava, s'asseia davant els vells faristols de fusta i estudiava una estona. Després el mestre el feia entrar a aquell petit quartet i passaven la lliçó. Així, poc a poc, anava intrudint-se

dins d'aquell món. Primer no li va agradar gens i se'n volia anar i deixar-ho tot, però a mida que anava aprenent més coses, cada vegada li agradava més...

El temps passa molt aviat, quasi mig any després ja acabava aquell llibret. Va començar a donar-ne un altre i el mestre-director li va dir que es formés ja una idea de l'instrument que volia tocar. Ell es va sentir insegur — «N'hi han tants, quin triar?» — es deia. Alguns companys ja s'havien decidit, però ell no s'acabava de decantar vers a cap. Quan va donar prou lliçons del segon llibre el mestre va tenir una entrevista amb els seus pares. — «Si no en tria cap, podria tocar el baix. De la compra se n'encarrega la banda. Si després no li agrada li buscarem una altra cosa» — els va dir. El noi va acceptar i van començar les lliçons de baix. El cert és que aquest no és precisament un instrument molt popular entre la gent profana del tema. El seu gran tamany i la seva estranya forma provoquen, desgraciadament, la burla de molts, considerant-lo com quelcom inferior, i als qui el toquen, molts els consideren xalats, o ben aprop. La veritat no pot estar més lluny d'això. Aquest és un instrument totalment fonamental a la banda,

i el seu so, profund i pastós, és, segons els entesos, molt bonic; però que s'ha de fer! Són coses de la ignorància...

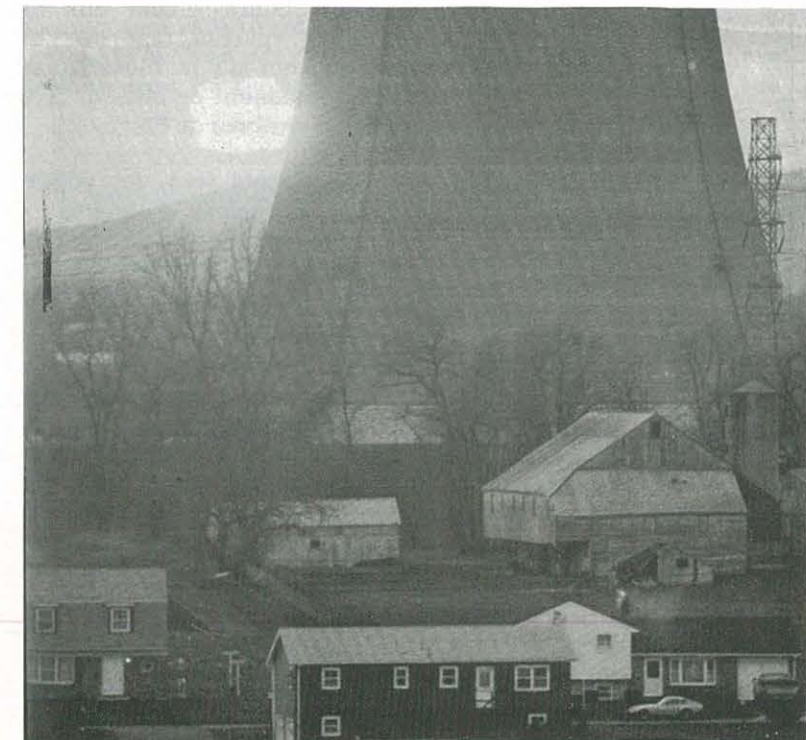
Un quart, deu, cinc minuts... el temps transcorria lentament, massa lentament, pensava. Aquell 22 de novembre era per a ell un gran dia. Passejava cap aquí, cap enllà intranquil i amb ganes de que hagués passat tot. Començar a tocar un instrument és quelcom molt delicat. En aquest moment es necessita més voluntat i ganes que mai, i costa molt temps i dedicació treure les primeres notes clares. Ell creia que tocar és «superfàcil», com molts, però no, costa... i bastant. Sols fa falta dedicació, ja ho he dit anteriorment, així poc a poc va anar progressant i aprenent.

«Imaginat que et donen un bloc de marbre, un martell i un escarpe. Tu ets l'escultor i tens que model·lar la figura, perquè sola no es farà. Ara tot depèn de tu. Fes una bona estàtua!»

Es va acostumar a anar per la nit als assaigs de la banda. Era un món totalment diferent. Però no tot anava bé, segons va veure. Uns arribaven sempre tard, altres xerraven contínuament. Igual es tocava una es-

Guillermo Giner i Segura, J. Manuel Sancho i Fusté i Francisco J. Cortiella i Hervàs han estat els nous membres integrats a la disciplina de la Banda, havent debutat el passat 3 de setembre, a l'inici de les Festes Majors

tona, però no tan bé com caldria. I va pensar —«I després d'haver lluitat anys per poder entrar a la societat musical, ho fas i et quedes un xic decepcionat, perquè veus que tot va «mig de reconco», quina llàstima!»

Quan anava als assaigs s'asseia darrera el baixista, així, mentre aquest tocava, ell anava seguint la partitura.

Havia passat el temps i ja acabava de donar el mètode de baix, així prompte tindria d'integrar-se a la societat musical. Per la tarda el director li deixava els papers que assajaven i així se'ls aprenia.

La primera nit que va tocar amb la banda no estava gens nerviós perquè no s'ho esperava, el baixista no va poder anar i li van dir que ho fes ell. No es pot dir que li anés bé del tot, però és normal. Fins que agarrés el fil els primers dies són catastròfics, perquè és molt diferent de tocar un tot sol a formar part del complicat engranatge de la banda, on no ets més que una petita rodona del relloge.

Dies i dies, cada vegada li anava millor. Llavors li van ensenyar una cosa nova i fonamental, a dur el pas. Per aquell temps la banda feia moltes sortides; ell encara no tocava perquè no estava prou preparat, però igual hi anava com a espectador, i li agradava molt. En aquestes actuacions es va adonar d'una altra cosa —«Trenta i pocs músics, en canvi, abunden les bandes de quaranta, cinquanta o més». Molts ulldeconencs també ho veien— Tots volen que hi hagi banda, però ningú fa res. Sembla com si els joves d'aquest poble no els agradés aquest tipus de música, i la solució està bastant clara: els propis pares podrien aconsellar als seus fills d'anar a aprendre solfeig. Res de dolent es trobarien i tots sortirien guanyant. Que ho intenten, que les portes estan tot l'any obertes. Així potser podrien donar a Ulldecona una banda com es mereix.

Davant del començament del Curs de Música 83-84, s'insta a tots els interessats que poden passar pel local social de la Banda de Música, tots els dies de dilluns a divendres de 6 a 8'30 del vespre, on se'ls informará en més detall

— «Les deu, ara surten del local, encara falta una mica, paciència!».

— «A la vida de la banda hi han quatre moments punta per al jove, on es tanca un món anterior i se n'obri un de nou i completament diferent. El primer dia de solfeig, el primer dia que toques l'instrument, el primer assaig amb la banda... i la primera actuació!» Pensava això quan se li va apropar el mestre-director i li va dir —«Ja saps, estudiat bé aquest peper, que després demà...»— Encara se'n recorda molt d'aquella nit. Va debutar el dia del ball dels mantons, a les festes del 82. Tenia una por de no aclarir-se. «Portaré mal el pas, no em sortirà Bé», es deia, i recordava les paraules del mestre: «Tu tranquil, que si t'erres no passa res». Però sobretot fixat en el pas. La primera actuació serveix sols per a explorar el terreny en el que t'has de moure al futur. Si no toques no passa res, però fixat en el pas». I és que realment és un embolic tocar desfilant, es mou el paper, es mou l'instrument, et mous tu... i els nervis et fant tremolar si ets principiant.

Van sortir al carrer, van formar davant l'Ajuntament. El

mestre va donar la senyal... i van començar a tocar. Al cap d'un moment es van posar en marxa.

— Sort que ja ha passat tot, gràcies a Déu!— pensà després de l'actuació «Es sent com una estranya vergonya desfilant davant tanta gent, gent que és del teu poble, que et coneix, i quan et veuen ja comencen —«Ui, però si és Pepet, el fill de Marieta»— i l'altra diu —«qui és, qui?»— Sí dona, sí, no coneixes al «tio monjeta»? doncs una filla casada amb el cosí de la neboda dels «antonios», aquest és son fill» —li explicava triomfalment— «Ah clar!» —contestava l'altra sense entendre res— Ai, doncs no sabia que fos tan gran» — «Doncs ja ho veus...» i així es passen tota l'estona buscant l'arbre genealògic de cada músic. És la gent...! qué dic la gent, som nosaltres!

— «Calla, calla, que ja venen per la Murada, no trigaran gaire» — Al sentir això encara es va ficar més nerviós. Dos anys esperant aquell moment!

Xerrava amb un altre músic explicant-li les «sensacions» que havia experimentat durant

aquelles primeres actuacions —«D'ací unes quantes ja t'hauràs acostumat i ho faràs tot bé» — li deia aquest.

— «I ara, quina és la pròxima actuació?» — va preguntar — «Santa Cecília»

Però continuaven els problemes, les faltes als assaigs s'accentuaven. A la fi es van prendre unes «fortes» mesures. Uns quants músics se'n van deixar i va haver molt de «llo». Ara ha anat passant el temps. Sembla que tot funciona millor, poc a poc es torna a la normalitat. Tant de bo segueixi tot així.

El 22 de novembre, dia de Santa Cecília, patrona dels músics, el passarien a recollir. La Banda en ple es pararia davant la seva casa, farien un lloc a aquelles files... i ell seria ja músic oficialment. I aquell dia s'apropava, s'aprovava...

Després de Santa Cecília van unir més actuacions. Amb ell aquella nit es van integrar tres joves més, un d'ells una noia. És curiós, encara que tenen fama de decidides, molt poques s'han aventurat a introduir-se a la societat musical. Per què? Elles ho sabran, però que segueixquen venint com han fet aquest any passat, prompte hi seran bastants, i amb els nois que també entren, deixarem d'ésser una banda petita. Ànim!

Ja es sentien, el seu so harmoniós arribava fins a ell. Era aquell pas-doble que tantes vegades havien assajat. Va deixar escapar un sospir de tranquil·litat.

La primera actuació fóra del poble va ser a Tortosa, durant Setmana Santa. Van fer una llarga, llarguíssima processó —«Vaja, sembla les processons del poble...»— es deia esgotat al camí de tornada «Més d'una hora ha durat aquesta, però me n'alegro, perquè ara ja sóc un veritable músic!»

Aquesta història va succeir no fa molt. És solament la història d'un jove des del moment que es va iniciar a l'escola de solfeig, fins a les primeres actuacions amb la banda. Són poc més de dos anys, però dos anys, a la fi d'una experiència meravellosa.

Ara tot segueix normalment. Més actuacions a la vista i totes les activitats normals de la banda. I tenim d'acabar, encara que la història continua, i si els joves s'animen un poc, continuarà molt... molt temps més.

— «Ja giren la cantonada» — Cada moment es sentia més fort, La Banda sencera recorria el camí que els separava, un camí que a ell li havia costat recórrer molt de temps.

Tants de records (— «Ja estan

aquí»), tantes alegries («Mira'ls, mira'ls!») Ara s'obria per a ell un altre camí encara més llarg.

Va agafar el baix i se'l va penjar del coll amb la corretja. Ara els pensaments l'embolicaven per sencer, recordava com havia començat aquella història... recordava tantes coses...

La banda en ple es va parar davant la seva casa (...has d'aprendre solfeig...) El director va donar la mà als seus pares (... aquest es el do, aquest) Va apartar la cortina, (...cada dia vas millor, però estudia més encara...) va sortir al carrer (te'ns de pensar quin instrument vols tocar...) els músics van fer un lloc a aquelles files (...pensa que et donen un bloc de marbre...) i allí es va posar ell (...avui m'he passat quatre hores tocant...) mentres, tots aplaudien (... prompte assajaràs per la nit...) i es sentien crits de «Visca Santa Cecília» (...es surt amb el peu esquerre...) Un moment de silenci, (...El dilluns és l'actuació...) el director va donar la senyal (Banda meva com et vull!) i es van posar a tocar. I després, en marxa!

Van seguir el camí, un camí que va començar fa molts anys i que durarà encara molts més...

TOMAS BADIA
BAIX 2º

 eurochrom LABORATORIO FOTOGRAFICO Avda. Ramón Salomón, 19 Teléfono 720363 · Apartado 7 ULLDECONA	DISTRIBUCIO. VENTA E INTALACIO DE TUBERIES P.V.C. · FRISOS PAVIMENTS P.V.C. · MAT. CONSTRUCCIO I SANEJAMENTS «Agasa - Balagué» Aportament d'aigües per a usos industrials i agrícoles Carrer del Mar, 15 — Telefon 72 02 16 ULLDECONA
---	--

Los perfumes y las colonias siempre de moda

Nos acercamos a unas fiestas muy entrañables y muy queridas para todos: Las Fiestas Navideñas. Por este motivo creo oportuno hablar sobre el perfume.

En estas fechas el centro de atención es el hogar, puesto que en él se pasan las horas más apacibles y alegres a la espera del encuentro con las personas más queridas.

La mujer con su femineidad y abnegación cuida hasta el más mínimo detalle. Adornos para la casa, pequeños obsequios para todos nuestros familiares, mesas bien dispuestas para celebrar esta Navidad tan llena de sueños y alegrías.

Esta exquisitez tiene que radiar de tí cuidando más tu presencia y no olvidando este perfume que tanto se adapta a tu personalidad.

Así pues, vamos a hablar de perfumes y fragancias.

La mujer española se perfuma menos que las de los otros países, le gusta usar una agua de colonia fresca y natural que está bien en plan familiar y para los quehaceres del hogar; pero es bonito que tenga su perfume personal para muchas oportunidades en que su femineidad tiene que notarse al cien por cien.

Mujer es sinónimo de perfume, de esencia, de aromas y sutilezas. Para nosotras se inventaron hace ya muchos años y todavía se inventan las fragancias más exóticas y los perfumes más refinados.

Oler bien es hoy en día una nota de buen gusto, un signo de elegancia y exquisitez al que no se debería renunciar, es un refinamiento que resiste todas las modas.

En el momento de comprar un perfume algo que hay que tener muy en cuenta es la sensibilidad de tu piel. Existen ciertas normas que es bueno conocer y respetar.

Una piel morena de cabellos y ojos oscuros, aceptan y gustan de fragancias florales y amaderadas.

Una piel grasa no puede usar colonias cítricas, pues al contacto con la misma se agrian.

Una piel blanca de ojos y cabellos claros necesitan de fragancias puramente florales y verdes. Hay pieles y olfatos muy sensibles a ciertos perfumes pero siempre, con mucho cuidado, se puede encontrar la fragancia ideal.

Usar con la misma aroma que la colonia, el desodorante y si es posible el gel para no contrastar.

El perfume y la colonia no son un lujo, todo lo contrario, son una necesidad y el complemento indispensable para una higiene perfecta, es la rúbrica ideal del aseo cotidiano.

Las hay para todos los gustos y personalidades: Perfumes florales, frutadas, chipre, cítricas, amaderadas, clásicas, etc. Es tan variada su gama que puedes perfectamente encontrar tu fragancia, atrévete a probar.

Por la mañana puedes usar una colonia más deportiva, que va más condicionada a tu manera de vestir o trabajo. Pero por la tarde o por la noche usa tu perfume más femenino, suave y esplendoroso. Ser mujer es muy bello, te vistes con bonitas blusas y suaves vestidos, buscas el maquillaje que te favorece y buscas los complementos idóneos. ¿Por qué entonces olvidas el perfume?

En el momento de su elección debes saber que un punto de importancia para la calidad y permanencia del perfume es su concentración y fijación. Las gran-

des marcas investigan y cuidan este punto, envasando en unos frascos y estuches que le protegen de la temperatura y luz.

No olvides que todo perfume tiene tres puntos. La nota de entrada, el bouquet y el fondo, que es la nota final que queda en nuestra piel y permanece en ella tantas horas como corresponde a la calidad del mismo.

Voy a explicar unas indicaciones para que puedas lucir tu fragancia sin que te moleste, aunque te encuentres en un local cerrado o seas muy sensible a las mismas.

Vaporizar o poner a toques ligeros.

En la nuca.— Detrás de la oreja.— En la parte anterior a la muñeca, codo, rodilla.— En el pañuelo.— Detrás las solapas.— En el forro del vestido.— En el dobladillo de la falda.

Evitar de ponerlo en el triángulo alfativo que va desde el escote a la nariz.

A título de curiosidad voy a informarte de la procedencia de las flores usadas para formar perfumes.

Francia: Rosa y Lila; Provenza: Lavanda, espliego y tomillo; Bulgaria: Juanquillo, geranio, rosas y jacinta; Inglaterra: Lavanda; América: Menta; Alemania: Hinojo; Italia: Bergamota, naranja y limón; Florencia: Raíces de lirio; Mediterráneo: Jazmín; Filipinas: Ilang-Ilang; Malaca: Pachili; España: Clavel. ¿Verdad que el mundo del perfume es maravilloso?

Tu perfume debe ser como un certificado de garantía personal, el pasaporte de tu encanto y tu personalidad. Cómpralo y consigue que te lo regalen.

No olvides que un perfume es un recuerdo.

Os deseo de todo corazón unas felices fiestas a todas y mucho éxito en todas vuestras empresas.

El Consell de Redacció d' "Ulldecona"
Revista Mensual d'Informació Local
desitja a tots els subscriptors,
anunciants, lectors i veïns de la nostra Vila
unes Bones Festes Nadalenques

OPINIO

D'un temps, d'un país...

per JOSEP-LLUÍS MILLAN

Vint de desembre de 1973. Ara ja, 10 anys d'un atemptat: CARRERO BLANCO. Jo vaig ser al seu enterrament, i a primera fila. Dijous 10 del matí. REGIMIENTO DE INFANTERIA INMEMORIAL nº 1, a la Moncloa, en ple cor de Madrid. Aquell dia estava de retén, avorrit i fastiguejat, inquiet i nerviós perquè només em faltaven dos dies per a marxar amb permís de Nadal i Cap d'Any. Que poc m'ho pensava.

De cop comença a córrer gent. En uns instants allí tot déu corre. Alguna de grossa n'ha passat. En efecte, no se sap el què però n'ha passat una de molt grossa. Com sempre, rumors, que si Franco, que si Juan Carlos, que si això o allò. Confusió, nervis, corredisses.

Quina casualitat, justament havia de passar avui que jo estic de retén. Ens fan desallotjar tots els cotxes que hi ha pels carrers del aquarterament, venen els tancs de «EL GOLO—SO», els tancs al carrer vaja, el somni de molts. Finalment de tanc cap, però de confusió la tira, ja que anaven passant les hores i allí no se sabia res. L'almirall CARRERO BLANCO, designat per Franco per a succeir-lo, l'home que havia de continuar el franquisme sense Franco, havia saltat pels aires víctima d'un atemptat de la ETA. !!Hòstic quin cacau!! Permisos fora. D'allí no podia sortir ningú. Al contrari, en venien, Coronels, generals, allò bullia. Tot el dia 20 fou un sarabastall. No et treies la mà del cap de tant de salutar. Ja ho deia jo ja, que m'estranyava de que estant jo per Madrid no en passés alguna de seria. Truques a casa, adéu Nadals, Cap d'Any, Reis i qui sabia que més, llavors...

A l'endemà divendres l'enterrament. Tot el regiment en Plé obligat a assistir-hi. Aquella vegada no ens escapàrem ni els oficinistes. Era un Regiment diguem-ne de «élite», que s'entrenava només per rendir honors a visitants estrangers i acompanyar a Franco a les inauguracions. Aquell dia ens tocà «guardar carrera», fer un cordó davant la gent vaja. Era un fet que ja llavors analitzat ràpidament no vaig dubtar a qualificar d'històric, avui amb la perspectiva que donen els 10 anys passats veig que no m'equivocava, ho fou realment d'històric. ETA donà un cop mortal al règim, un cop que precipitaria el seu final i la posterior transició.

Castellana, 3. Presidència del Govern. Moltíssima gent, milers i milers. Crits, cants, insults, pancartes, tensió total en un ambient electritzat, allò feia fredat. Polícies per dalt de tots els terrats. Polícies acordonant a la gent. Més cap al centre del Passeig, la filera de soldats, nosaltres. A mi em tocà un lloc privilegiat, el 3er començant pel principi, pràcticament davant de l'edifici de Presidència. No em vaig perdre detall. Davant tots els ambaixadors estrangers, a la vora el Govern. El Príncep llavors i Rei ara. A dalt del Cap la TVE. No tenia prou ulls per empassar-me tot el que estava veient. «Tarancon al paredón», em pensava que li pegaven quan va arribar. Una pancarta: «La hez solo asesina cuando el gobierno es débil» Això de «la hez» ho vaig haver de mirar al diccionari. Allí n'hi havia per tothom. No són tots uns pensava jo. S'estan barallant entre ells, aquí hi ha molts bàndols. Evident.

Va arribar Gerald Ford,

vicepresident llavors i posterior president nord americà. Va baixar del cotxe, un gran carro negre, tan a prop, que li hagués pogut parar la cameta. Però abans havien baixat 4 ó 5 goriles, com a les pel·lícules, i pel seu posat, aquests no m'haguessin perdonat una acció semblant. La tensió anava creixent. Van arribar els xinesos de l'Ambaixada recentment establerta, allò s'encenia «Estos son los culpables, los comunistas tienen toda la culpa» i coses més gruixudes que afortunadament no devien entendre. Braços enlaire. Cants de «Cara al Sol» i d'altres que no recordo. En sentir-los vaig pensar que no en feia massa de Sol, més bé era un «Dia gris de Madris» com deia PI DE LA SERRA. Perquè allò es veia fosc, negre més bé. Si allí explota una bossa de patates em sembla que ens posem a tirar trets tots. Vuitanta bales cadascun en 4 carregadors un de posat i a punt, i tots molt nerviosos, perquè tot aquell enrenou era per fotre nerviós al més tranquil. Mentre jo no podia evitar el sentir-me un estrany allí enmig, mira que jo precisament, aquí i en aquest moment... la gent que tenia al meu darrera soltava i cridava els disbarats més impensables, en vaig sentir de grosses de debó. Va arribar D. MARCELO GONZALEZ MARTIN, que feia poc encara era em sembla que Arquebisbe de Barcelona. Es veu que sintonitzava amb el personal allí present «Pobrecito D. Marcelo, cuanto sufrio en Catalunya con esos catalanes que patatim patatam». Textual. Com si ara ho sentís. Em vaig girar ràpid suposo que amb cara de mala llet augmentada pel casc metàl·lic que portava, eren 3 monges que es veia que n'entenien de tot allò. Mental-

ment els hi vaig dir que més deuenien sofrir els de Barcelona amb D. Marcelo.

Llavors comença a moure tot. I la gent va augmentar la cridòria. Crits. «Ejército al poder» «Rojos al paredón» i més que no recordo ja, més cares al Sol, més rojos, més pancartes, els braços amunt. Veient-ho per la tele no ho sé, però allí enmig de tot, impresionava. Jo m'ho mirava entre espantat i encuriós, suposo que com qui mira una pel·lícula, a la que al mateix temps participa. Era conscient de ser testimoni d'un acte irreplicable, del que en aquell moment encara no en captava tot el seu abast real, però jo intentava tragar-me tot el que veia i sentia.

Finalment va començar a passar el taüt dalt d'un armó d'artilleria estirat per cavalls. Després el Príncep, el Govern. Franco no hi era. Després els

ambaixadors, les personalitats vingudes d'arreu, Caetano de Portugal, i d'altres que no recordo. Finalment personalitats del règim importants, molts encara ho són avui, altres ja no. Vaig veure passar braç enlaire el delegat Nacional d'Esports i ex-gerent del Barça JOAN GICH BECH DE CARRERA, avui ja mort, també GABRIEL CISNEROS avui ex-UCD, LOPEZ BRAVO, i molts altres coneguts i no tant. Després ja anava el poble, molta gent apart la que mirava. L'ambient va començar a baixar, i al cap de poc a formar i a marxar. Vam respirar tranquils de tornada. No havia passat res afortunadament, però havia estat tota una experiència de primera mà, que aquests dies m'ha vingut a la memòria en llegir TIEMPO, CANVI 16 i EL PERIODICO que n'han parlat. Evidentment he cone-

gut més detalls ara que llavors, però en el plantejament i conclusió final a que s'arriba ara, ja que llavors hi vaig arribar. Alguna cosa canviava amb aquell atemptat.

Finalment i com a cosa anecdòtica dos mesos després, viuria un altre jorn històric també a Madrid. 17 de Febrer de 1974, MADRID 0-5 BARCELONA. Massa nois. Vaig agafar una afonia que em va tenir una setmana a l'infermeria, i encara guardo un tiquet del Hotel Barajas amb la firma de tots els jugadors del Barça d'aquell dia i d'en Montal i Serrat. Ja us en faré fotocòpies. Cal dir que juntament amb Xavier Martí Bel que estava també al meu quartel ens passàrem mig dia convivint amb l'expedició blaugrana. Mira, era allò. Estavem a Madrid. Vostre.

Futbol

La temporada del CF Ulldecona en lo que fa referència al primer equip, no està resultant tot lo brillant que s'esperava, ans al contrari, jo diria i sóc el primer en lamentar-ho, que ens està resultant decepcionant. Tots esperàvem veure al equip lluitant per les primeres places i resulta que avui ens trobem situats als darrers llocs i amb 4 negatius. Una situació certament preocupant que exigirà un esforç màxim de tots per acabar amb ella.

Si, tot i essent greu, la cosa no es desesperada, i n'estic més de segur que amb l'esforç de jugadors, entrenador, directiva i afecció ens en sortirem, i aquest gafe que ens ha acompanyat fins ara en alguns

ESPORTS

PER JOSEP-LLUIS MILLAN

moments es trencarà finalment situant a l'equip al lloc que li correspon. Evidentment, tota situació és fruit sempre de circumstàncies diverses, cal que cadascú se situe al seu lloc i analitzi el seu paper fins ara, sense orgulls ni prejudicis, i que si creu que ha de rectificar, deu de fer-ho, és l'única forma de millorar. Pensem tots a fons quin ha estat el nostre paper, jo el primer és clar.

RESULTATS

Primer

13-11-83	
Ulldecona	0
Vandellós	0
20-11-83	
Camarlenc	2
Ulldecona	1
(Gauxachs)	

27-11-83	
Ulldecona	1
(Heredia)	
Perelló	0
4-12-83	
Flix	2
Ulldecona	0
11-12-83	
Ulldecona	1
(Gauxachs)	
Reddis	2

Bon partit contra el VAN-DELLÓS amb ocasions molt clares desaprovechades, prou bon nivell a CAMARLES en un partit que l'Ulldecona dominà donant la impressió de que no el podia perdre encara que amb poc remat a porta.

Regular tirant a mal contra el PERELLÓ amb victòria a

les acaballes. Magnífic el partit de FLIX, sens dubte el millor que s'ha fet enguany i que probablement es farà, l'Ulldecona donà l'autèntica mesura de les seues possibilitats encara que acabà perdent enfront d'un gran equip.

Finalment derrota injusta al darrer minut en un mal partit contra el REDDIS, l'equip estava desfet, amb 4 baixes de jornades anteriors i amb 3 jugadors que s'aliniaren en inferioritat física manifesta. Tot i això es lluità fins on es va poder per acabar el REDDIS guanyant.

JUVENIL

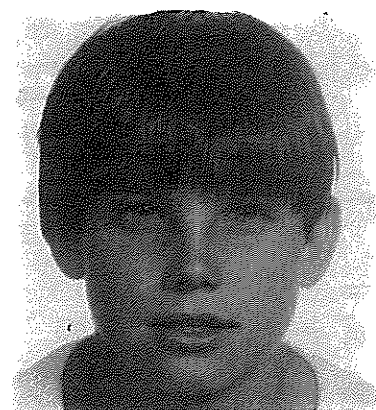
13-11-83	
Ulldecona	7
Amadeu (4) Ramon, Pablo, Fonollosa	
Hospitalet	1
27-11-83	
Ulldecona	2
Cana, Ruiz	
Amposta	3
4-12-83	
Perelló	2
Ulldecona	4
Amadeu (3), Tomàs	
8-12-83	
Ulldecona	2
Amadeu, Cana	
Aldeana	0
11-12-83	
Ulldecona	6
Amadeu (4), Ruiz, 1 def.	
St. Jaume	0

Josep Fonollosa
Juvenil

INFANTIL

12-11-83	
Perelló	
Ulldecona	
19-11-83	
Ulldecona	0
Dertusa	6
27-11-83	
Aldea	6
Ulldecona	1
8-12-83	
Amposta	8
Ulldecona	1
10-12-83	
Remolins	9
Ulldecona	1

Paco Morelló. Aleví.
La saga continua...

ALEVI

12-11-83	
Ulldecona	4
Sta. Bàrbara	0
19-11-83	
Ulldecona	2
St. Jaume	0
10-12-83	
Alcanar	2
Ulldecona	2

Futbol-Sala

El mes passat havia escrit una breu referència sobre el començament del Campionat d'Hivern, referència que no es va arribar a publicar per manca d'espai.

Per al mes actual tenia previst oferir els resultats, classificació, golejadors, etc,

és a dir com sempre, però durant el mes de Novembre, les aigües del futbol sala local han baixat molt tèrboles. Avui doncs, després de desqualificacions, retirades fantasmes i sancions diverses, resultaria molt difícil per no dir impossible establir cap classificació.

A la vista d'això, caldrà deixar passar un altre més i esperar que es calmen els ànims, i sobretot que s'acaben d'una polèmiques absurdes i puerils que no beneficien a ningú, al contrari. Sentint totes les versions crec difícil de tota manera que tot quedi com abans, em fa l'efecte de que alguna cosa s'ha trencat per sempre i ho lamento. Ho lamento per quant la força del futbol sala ha estat en la unió de la seua gent malgrat tensions i nervis, en el futur i tant de bo m'equivoque crec que això ja no serà així. He vist en massa gent l'ànim de no voler entendre's ni atendre a cap raonament que no sigui el seu. Ho sento com a jugador i com a persona que s'ha passat moltes hores fent coses pel futbol sala local, per tots els seus integrants sense distincions.

Moto Club Ulldecona

TRIAL—SIN, comptà amb 45 participants que quedaren encantats amb la prova i amb ganes de tornar l'any que ve. Aquesta competició, puntuable per al III CAMPIONAT DE CATA—LUNYA, es desenvolupà a la Serra del Puig.

No cal dir que ens alegrem de que almenys en una de les competicions organitzades, l'esforç de tots els que hi treballaren es veiés compensat. Davant de l'eterna disjuntiva entre el plegar o el seguir, cal agafar moral i seguir, MO—TO—CLUB endavant!!

PHILIPS

TV

Color Natural

a

MONTSIA RADIO

I ARA TAMBE

EL VIDEO